

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

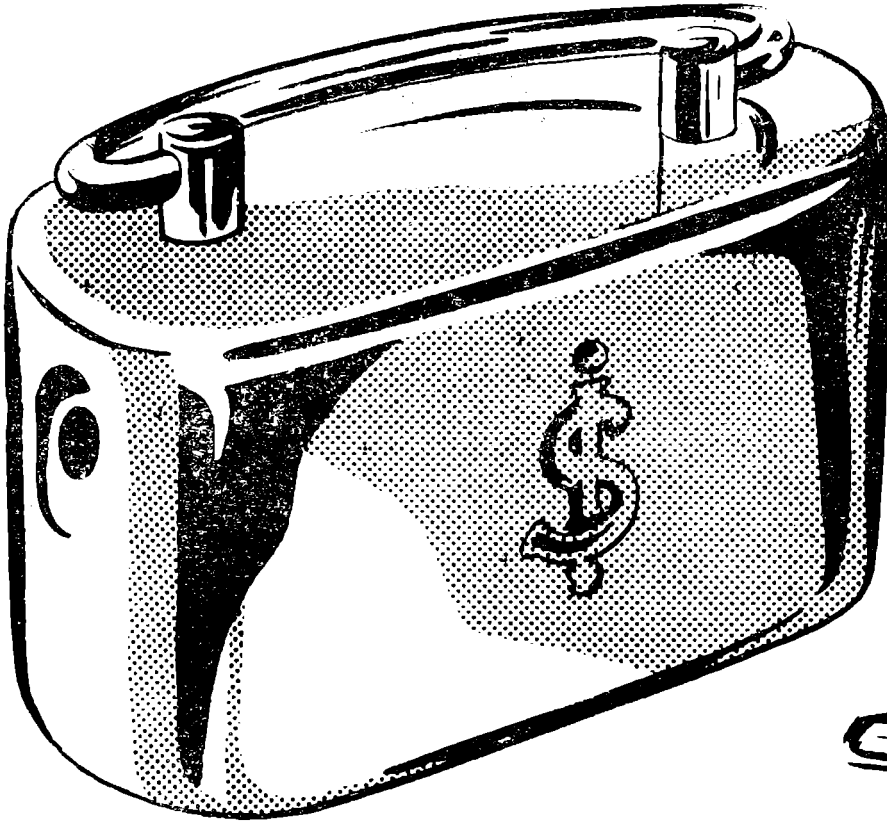
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

D
A
M
L
I
Y
A

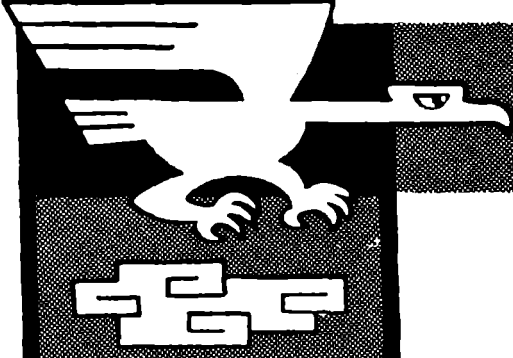
D
A
M
L
I
Y
A

G
Ö
L
O
L
U
R

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba

Kayseri Partisi!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Uğaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nizmet Arzik, Necdet Rüştü, Salâhatin Kutlu, Zeyyat Selimoğlu, Cenap Güven, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel, Kudret Sinan.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydın, Ergin Ortaç, Güliden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Bülent Şeren, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mistik.

©

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira
Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
4 Haziran 1964

Cilt : 6 — Sayı : 23

YIL : 42

©

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

BUGÜN 26 Mayıs, Salı. İhtilâlin dördüncü yıldönümüne yirmi-dört saat var. Elimden gazete-yi şimdi bıraktım, kalemi şimdi aldım.

Elimden bıraktığım gazetenin birinci sayfasında, beş sütun üstüne, kapkara, koskoca harflerle dizilmiş şu başlık okunuyor:

«A.P. liler Kayseri'yi istismara başladılar.»

Altında ikinci başlık:

«Bir Milletvekili, Burdur'da seçmenlere: Sizlere Kayseri'den selâm getirdim, dedi!»

Dinleyiciler, Kayseri'den getirilen bu selâmı duyunca, coşup alkışlamışlar.

Milletvekili, bakınız, bu alkışları nasıl mânalandırıyor:

«Yâd ettiklerinizi alkışlıyorsunuz, bizleri değil!»

«Size, geçmişte hizmet edip de aranızda bulunmayan tertemiz kimselerin hâtıralarını anmaya geldik!»

27 Mayıs ihtilâlinin dördüncü yıldönümünü kutlamaya yirmi-dört saat kala, Adalet Partisinin Burdur'dan gelen sesi budur.

Kimdir bu «Geçmişte hizmet edip de şimdi vatandaşlar arasında bulunamayan tertemiz kimseler?»

Yüksek Adalet Divanının türlü suçlarla damgaladığı kişiler, değil mi?

Demek onlar, A.P. Milletvekiline göre «Tertemiz kimseler» miş... Demek onlar «Geçmişte hizmet etmiş» kişilermiş.. Demek onlar tertemiz insan, namuslu insan, vatana, millete hizmet etmiş insan olmanın cezasını çekiyorlar şimdi!

Savunma bu düşünüşle, bu inatla olunca, suçlama da tam bunun tersi olacaktır.

Yassıada mahkûmlarını, vatandaşların kalbinde yatan birer yaralı fazilet sayınca, ihtilâlin alkışladığımız bütün kahramanları, General Cemal Gürsel'ler, General Cemal Madanoğlu'lar, General Sıtkı Ulay'lar ve bütün kelle-i koltuğa almış arkadaşları, Muzafer Yurdakuler'ler, Orhan Kabibay'lar, Sezai Okan'lar, Orhan Erkanlı'lar, Osman Köksal'lar, hepsi, hepsi, hepsi, dünkü suçlularla yer değiştirmezler mi?

Demek A.P. Milletvekilinin eline, bin yıl yaşasa geçmeyecek bir fırsat geçse, yapacağı ilk iş, Kayseri Hapishanesinin kapusunu, eski suçlulara açıp yeni suçluların üstüne kapamak olacak!

Aydınlarımızın, yazarlarımızın, gençlerimizin A.P. ye karşı direnişi hep bu sapık kafalar yüzündendir.

Üç yıldır, bütün iktidar değişimlerinde, İnönü'yü değişmez Başbakan görüşümüz için başka sebep aramıyoruz.

Bu tutumunu değiştirmeye imkân var mı?.. Sanmam. A.P. nin temeli, yıkılan bir yapının taşı ile, tuğlası ile örüldü. Çatısı, yıkılan bir yapının kalıntıları ile kuruldu. Mimarları, kalfaları hep o eski binayı kuranlar... Mimarlar, kalfalar onlar olunca, çevrelerine eski ırgatları toplamakta güçlük çekmezlerdi elbet.

Memleket, 27 Mayıs 1960 dakinden ayrımsız bir kaynaşma içindedir. Vatandaşlar, sinsi bir kan dâvası güdülerek, eskisinden de hınçlı iki kampa ayrılmıştır. Kötü politikacının tek amacı var: Ya Devlet Başa ya kuzgun leşe!

İsmet Paşa'nın, Demokrasimizin bugünü ve yarını bağladığı sayı rejimi, kör bir inat ile yürütülmek istendiğçe, bu gittide bozulan hava içinde bunalmaktan kurtulmamıza imkân yoktur.

Aydınları!.. Öğretmenleri!.. Gençleri!.. Kafası olanlar, dili olanlar, kalemi olanlar, hele kalbi, hele vicdanı olanlar!.. Sizlere sesleniyorum: Uyarınız bu milleti!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir Gaziantep türküsü :

**Fes başına, fes başına,
Püskülü ben olayım!**

BELEDİYE Meclisinin toplantı salonu henüz tenha idi. Meclis üyeleri, dörder, beşer kişilik guruplar halinde koridorlarda dolaşıyorlar, birbirleriyle yârenlik ediyordı. Toplantı, daha başlamamıştı.

Üyelerden biri, siyah elbiseli, beyaz kravatlı arkadaşını, makam odasının önündeki holün sütunlarından bir tanesinin dibine çekti:

— Beri bak, dedi. Hal'deki tükân-lara esas kim garışıyo?..

— Reiz mâvini didik ya!..

— Reiz mâvinlerinden hangisi?..

— Beri yanda oturan.. Asansorun çıkıyo..

— Buranın hasansoru emme de antika beeee! Gendi gendine gapı-ları gapanıyo, gendi gendine açılı-yo, gendi gendine yoharı çıkıyo, gendi gendine aşşâ inıyo..

— Bunlara moderin asansor dir-ler.

— Hey büyük Allahım!.. O garan-lık günlerden sonram, bize bu gün-leri de göstetti. Emme duuuur!.. Ben sağa bi şey diyem mi?.. Bi in-san, yoharı çıkacağı vakit, gatiyen hasansora binmemeli.. Gendi aya-ğının guvetiyinen çıkmalı.. Hasan-sorunan çıhanı, gene hasansorunan indirirler. Hayatta bu lâfım sana küpe ossun..

Üyeleri toplantı salonuna çağırın ziller, uzun uzun öttü. Başkanlık odasının önündeki renkli camlarla süslü, geniş holden, toplantı salo-nuna doğru bir kayma başladı. Bu-nunla beraber, sağda solda piyasa ederek iş kolıyanlar da eksik de-ğildi. Gençten bir üye, salona doğru

ilerliyen guruptan ayrılarak, arka-dan gelen arkadaşının koltuna girdi:

— Abicim, dedi. Şu fırıncılar me-selesini, ne yapıp yapıp bir biçime sokmalıyız. Neden dersen, herifler Allah için boğazı tokluguna çalışı-yorlar. Bak ben sana çok sanımı bir şey söylüyeyim. Masaya oturup da, ekmeği ağızıma aldığım zaman, sanki boğazıma bir şey takılıyor. Bizim rahat rahat yediğimiz bu ek-meği fırıncılar yiyemiyor diye vic-danımı bir sızı kaplıyor. Lokmalar boğazıma diziliyor ve ister istemez sofradan kalkıyorum. Bir vatandaş kitlesinin bu ızdırabına seyirci kala-mam ben.. Madem ki o vatandaşın oyları ile vazife başına geldik, on-lara hizmet de bizim boynumuzun borcudur..

— Doğru söylüyorsun.. Ama ne yapabiliriz?..

— Ekmeğe iki kuruş zam çıkart-malıyız kardeşim. Bu fırıncı kar-deşlerimizin ızdırabı yüzünden val-lahi geceleri uyku kaçıyor. Bir haksızlık uğruna, ben ne diye gece-leri uykusuz kalayım canım?..

— Haklısın tabii.. Ekmeğe işine hangi Reis Muavini karışıyor?..

— Ama onun için de kanundan ayrılmaz diyorlar..

— Canım abicim, biz de kanun-dan ayrılsın demiyoruz ki. Kanu-na uygun şekilde, fırıncılara bir ek-mek parası çıkarsın diyoruz..

— Pekli, öbür arkadaşlarla konu-şalım da, ondan sonra bir şey ya-palım.

— Abicim, öbür arkadaşların hep-si, başka vazifelerin peşinde.. Kimi Hâl'deki dükkânları intizama sok-

mak istiyor. Kimi Mezbahayı ıslah etmeye çalışıyor. Kimi Otobüs İş-letmesindeki ihale işlerini tanzim ediyor. Kimi, hammal kâhyalıkla-rını biçime sokmaya çalışıyor. Bize de, sırf fırıncılara karşı vicdan va-zifesini yapmak kalıyor..

— Sabret sen biraz.. Elbet bir çâresini bulacağız..

Üyeler teker teker salona giriyor-lardı. Dışarıda pek az bir topluluk kalmıştı. Meclis Başkanı, oturumu açıp yoklamayı yaptı. Gündem ol-dukça yüklüydü. Bununla beraber gündem dışı konuşmak isteyenler de vardı.

Üyelerden biri söz alarak, alkışlar arasında kürsüye geldi. Bir iki yut-kunduktan sonra, ateşli konuşma-sına başladı:

« Çok sayın arkadaşlarım..

Florya'daki dinlenme, güneşlen-me ve semizlenme evlerinin 90 adet olup, bunlardan 38 tanesini Beledi-yeye Meclisi üyelerine tahsis etmekle, Daimi Encümenimiz, çok isabetli bir karar almış bulunmaktadır. Yüksek Meclisimizin üyelerine tah-sis edilecek olan ve içinde yüzde elli tenzilatla oturulacak bulunan bu evler hakkında benzeniz de bir-kaç söz söylemek isterim.

Sayın Daimi Encümenin sayın ü-yeleri, bizler için iyi niyet mahsulü olarak bu tahsis ve bu tenzilatı yap-mışlar ise de, benzeniz tenzilat mik-tarını kâfi görmemekteyim. Evet, evler bize, gündeliği elli liradan verilecektir. Fakat bizim geçim mas-raflarımızın da çokluğunu nazarı dikkate almak bir hak ve adalet icabı idi. Bu cihet, nazara alınma-mıştır.

Güneşlenmek ve denize girmek, hepimizin insan haklarından ol-makla beraber, 1500 lira münzam bir ev kirası vermek, bizler için pek kolay olmayacaktır. Takdir edersin-iz ki, hepimiz bu Mecliste yeniyiz. Beş altı aylık bir Meclis üyesinin de, fazla varlıklı olamayacağı son dere-ce âşikâr bir hakikattir. Bizler ma-dem ki bu Meclise yurttaşlarımızın ve seçmenlerimizin mukaddes oylarıyla geldik, o halde onlara daha kolay hizmet edebilmek için güneş-lenmeye, dinlenmeye, semizlenmeye mecburuz. Bu bizim başlıca vazife-mizdir. Kalb huzuru, beyin huzuru, beden huzuru, mide huzuru tam o-

larak temin edilen insanların, seç-menlerine elbette daha randımanlı bir şekilde hizmet ettikleri muhak-kaktır. Bu itibarla Yüksek Encü-menin kabul ettiği yüzde elli tenzil-lât nisbetinin yüzde seksene çık-a-rılmasını ve böylece üyelerimize âdil bir avantaj sağlanmasını tek-lif ederim. Çünkü nasıl ki, temizlik imandan gelirse, semizlik de tenzil-lattan gelir..

İkinci bir noktaya gelince:

Florya'daki evler doksan adet o-lup, sayın Daimi Encümenimiz bun-ların ancak otuz sekiz tanesini Mec-lis üyelerimize tahsis etmiş bir du-rumdur. Yani bu evlerden ancak 38 arkadaşımız istifade edebilecektir. Ya öteki arkadaşlarımız ne ola-caktır?.. Hiçbir hak, adaletsiz ola-rak pay edilmez.. Biz buraya eşit şartlarla geldiğimiz için, hakları-mız da eşit olmalıdır.. 38 arkadaş-ımız güneşlenirken, öbür arkadaş-la-rımızın gölgede kalması, âmme vic-danını rencide edecek bir keyfiyet-tir. Evet, bu evler halkın istifadesi için yapılmıştır ama, «Belediye Mec-lisinin üyesi, halk değildir» diye ka-nunda bir madde mevcut olmadığı da âşikârdır. Biz de halk sayılırız ve halka hizmet başlıca vazifemiz-dir.

Esasen üyelerden bir kısmı güneşlenip semizlenirken, bir kısmı da güneşlenmeden bu Meclise gelip de çalışmalarla katılırlarsa, güneş-lenip semizlenen üyelerin fikir ve düşünceleri daha sağlam olacağından ve istihası da yerinde bulunaca-ğından Meclisimizin çalışma düze-ninde ister istemez bir muvazene-sizlik zuhur edecektir.

Bir kısmı istihali yerken, bir kıs-mı istihassız yiyecektir. Halbuki he-pimizin istihasını açmak, gene biz-lere düşen bir vazifedir. Bu evler, madem doksan tanedir, o halde bun-lardan seksen beşini üyelerimize ayırmak suretiyle, geri kalan beş tanesini halka verebiliriz.

Sayın arkadaşlarım.. Tam seksen beş tane Belediye Meclisi üyesinin, pırıl pırıl Florya sahillerinde, kum-da oynadığını düşünün bir kere.. Ne heybetli, ne heyecanlı bir manza-radır bu..»

Halk Partili Meclis üyelerinden biri arka sıradan seslendi:

— Kumda oynarken dikkat et de, bir yerine çöp batmasın..

Onun bu sözü üzerine dinleyici bölnesinden kâhkahalar yükseldi. Başkan, zil çalarak, dinleyicileri sükûnete davet etti. Hatip, kendisine lâf atıldığını farketmemiş gibi, ko-nuşmasına devam etti:

«— Sayın arkadaşlarım!.. Eğer yüksek Meclisiniz, 38 ev üstünde ısrar ederse, bunun dışında kalacak arkadaşlarımızın mağduriyetlerine meydan vermemek için, kendilerine Mezbahadan yüzde yetmiş tenzilat-la sığır eti verilmesi icap eder. Ay-rıca kendilerine Büyükdere fidan-lığından meyva ve sebzenin mecca-nı verilmesi icabeder. Üyelerimizin bir kısmı Belediyenin evlerinden ist-ifade ederken, bir kısmı da bahçe-lerinden istifade eder. Ne bahasına olursa olsun Florya evlerinden ya-rarlanamayan arkadaşlarımızı dü-şünmek ve onların en tabii ihtiyaç-larını ve haklarını garanti altına al-mak zorundayız. Aksi halde bu Mec-lisin verimi çok düşecektir. Demok-rasimizi geriletmiye hiç kimsenin hakkı yoktur. Bu demokrasi böyle yürüyecektir. Arkadaşlar!.. Üyeleri-mizi zayıflatarak demokrasisimizi de zayıflatmaya kimsenin gücü yetmi-yecektir. Biz bu insan haklarını so-nuna kadar muhafaza ve müdafa-a edeceğiz. Şimdilik maruzatım bun-dan ibarettir. Hepinizi can-ü gönül-den selâmlarım..»

Salondakilerin bir kısmı kâhkaha-larla gülerken, bir kısmı da hatibi coşkunca alkışladı. Gene gündem dışı konuşmak isteyen başka bir üye kürsüye geldi. Belini bükerek se-

Kalkınma hızımız 7,2 yi buldu... — Gazeteler —

— Kalkınma hızı böyle giderse, size her hafta bir demet taze soğan var!.

lâm vermez; yeni öğrenmiş benziyordu. Masanın üzerinde duran bardaktaki sudan iki yudum aldı ve konuşmasına başladı:

«— Çok sayın ve üstün dirâyetli ve pek kıymatlı argadaşlarım!.. Biliyorsunuz ki hepimizin yüreği bu şehre, sevgili İstanbulumuza hizmet itmenin heyecanlı sevinci ve neşesi ile ve iştihak dahilinde ve seçimlerin mutlu neticesi ile yanıp tutuşurkene, bize burada rahatlığın ve neşeyinin çalışıp faydalı olmak hususundaki emellerimizin baltalanmakta olduğunu bilâkis müşahade ittim. Tarihî gözbebeği ve istikbalin cam göbeği İstanbulumuzun ne kadar bakıma ve ihtirama möhtaç bulunduğunu hepimiz takdir idersiniz helbet. Şüncik biz burada en iyi ve birinci hüsnüniyetlerimizden çalışıp işler beceriniye uğraşırkene bize karşı subutâş yapmaya galkanlar vardır. Bu işin sonu nireye varacak?.. Biz burada melmeket hizmeti görürkene ve garşılıklı fikir teratisinden faydalar umarak, bârikai efkârdan müsademe hakikat doğar diyerek çırpınırkene, Muammer Garaca adında bi tiyatöra oyuncusu bizim her doplantımıza bi kâtibini gönderip burada not dutturuyormuş. Bu notları bi kaç defa yazdırıp hepsini biraraya getirerekteneye eyi bir komedi çıkarıp tiyatörada oynamıya niyetli bulunduğunu habar almış bir durumdayım..

Argadaşlar!.. Bizim bu konuşmalarımızda Muammer Garaca'nın işine yarar bi lâkırdı var mıdır?.. Bu hususu sizler takdir itmekle çok eyi bi iş yapmış olacaksınız..»

Halk Partili üyelerin oturdukları sıralardan kâhkahalar geliyordu. Hatip, bu gülüşmelere büsbütün sinirlendi. O tarafa doğru dönerek:

— Size sorayım, dedi. Biz burıya, Muammer Garaca'nın tiyatörasına yardım idelim diye mi geldik?..

Dinleyiciler bölmesinde de kâhkahalar gırla gidiyordu. Hatip büyük bir ciddiyetle konuşmasına devam etti:

— Sayın argadaşlarım!.. Bugün Muammer Garaca kâtibini yollar, yarın Dümbüllü İsmail kâtibini yollar, devrîsi gün Aziz Basımacı gendi kalkıp gelir, Balırları gelir, Celâl Şahin gelir, hepsi gelir. Ondan sonra da biz bu adamların başa çıkmayız argadaşlar!.. Bura cıttı makamdır argadaşlar!.. Bu Mecliste tiyatöracıların işi olamaz.. Böyle şeylere meydan vermemeliyiz argadaşlarım!..»

Başkanın zil çalmasına rağmen, kâhkahalar ortalığı çın çın öttürüyordu. Bir komedi halinde başlıyan toplantı, sonradan orta oyununa dönmüştü.

Üye, alkışlar arasında kürsüden indi.

Adnan VELİ

Gümüşpala — İşte bu da bizim adaletimiz!...

Bir dostum var!

Vücudu sevimli bir topaç gibi,
Kolları yanlarda canlı haç gibi.
Söylevleri dinler Milli maç gibi.
Onca asfalt karlı bir yamaç gibi;

Kayağa sarılır, kızıağı arar,
«Öküzün altında buzağı arar.»

Adına bakmayın ihsanı bilmez,
Tercümandır Analısanı bilmez.
Roman yazar ama basanı bilmez.
«Yedi, sekiz» kadar «Hasan»ı bilmez;

Kamışı tanımaz, sazağı arar;
«Öküzün altında buzağı arar.»

İçinde tortu yok kinden, fesattan,
Zayıf notlar alır hep «İktisat»tan.
Bu yüzden pek kârı olmaz hasattan.
Kimse onun kadar çıkmaz rasattan,

Önünü göremez, uzağı arar,
«Öküzün altında buzağı arar.»

Bir komedi olur en ciddi yerde,
Donkişot geçinir müsait yerde.
Kabadaylık var ne yapsın serde?
Bâzi gün dostlarla ava gider de,

Silâhı unuttur, tuzağı arar,
«Öküzün altında buzağı arar.»

Hem şakaya kızar, hem de bırakmaz,
Güzel sever ama yüzüne bakmaz.
Azıcık hasistir boş yere akamaz.
Cereyan harcamaz, pek ışık yakmaz,

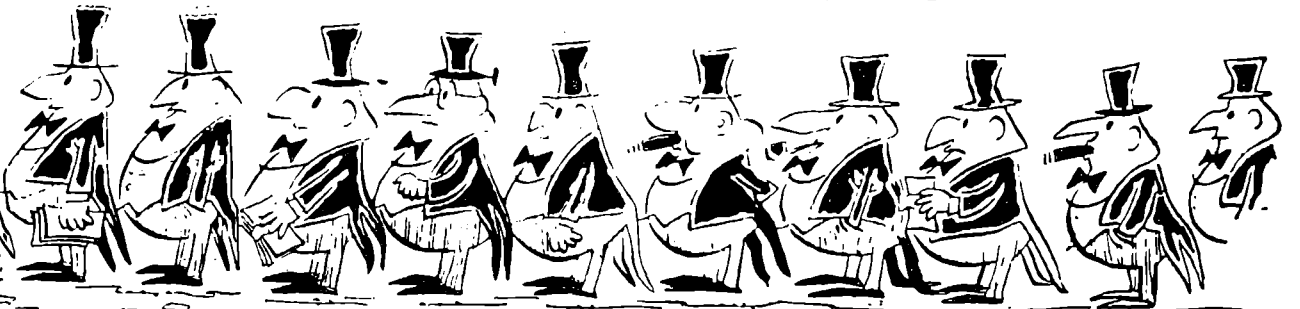
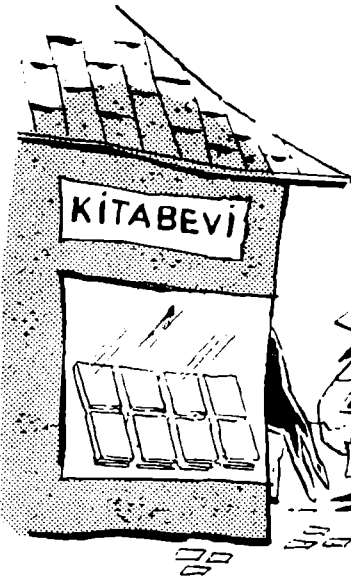
Sanki köylü olmuş gazyâğı arar,
«Öküzün altında buzağı arar.»

Tanrı çorba verir, çanak vermezmiş,
Kulak, burun verir, yanak vermezmiş
Müzmin uyuz verir, tırnak vermezmiş,
Bekçi verir lâkin Boşnak vermezmiş;

Kendine benzien Kazağı(!) arar,
«Öküzün altında buzağı arar.»

Salâhattin KUTLU

Almanya'da «Nasil bakan olunur?» adlı kitap geniş ilgi topladı!.. — Gazeteler —

Yazısız

PAZARTESİ :

Ortaköy'de yeni tip bir berber dükkânı açılmış. Hani herkesin kendi işini kendisinin gördüğü self-servis lokantalar vardır. Ortaköy'deki berber dükkânı da bu esas üzerine... Herkes kendi kendisini tıraş edecek.

Dükkânın sahibi sadece takımları, makineleri almış; duvarlara aynalar koymuş. Müşteri geliyor, alıyor makineyi eline, sakalını tıraş edip çıkıyor... Ve elli kuruş.

Ne dersiniz, büyük rağbet görmüş bu usul...

Sebebi ne peki? Galiba kendi kendini tıraş eden bir adamın, berberin tıraşından kurtulması büyük bir ferahlık ki müşteriler dükkâna koşuyor.

Çünkü bilindiği gibi pek gevzedir berberler... Bir yandan çelik ustura, bir yandan dül usturası... Yanakları perdah ederken beyinleri de kazumağı hiç ihmal etmez adına berber denen sevimli yaratık...

Ortaköy'ün berbersiz berber dükkânı, bu bakımdan şahane bir buluştur. Ve bu buluş siyaset sahnesine de atılarak politikacısız parlâmentolar usulünün icadına doğru gitmesi halinde insanlığı büyük sıkıntılarından kurtaracaktır.

SALI :

Aslan, kaplan, kahraman, hâkim-i partizan Gümüşpala, seçim gezisine çıktı. Neler söylüyor neler... Allah ona söylemek için kuvvet, bize de okumak için sabır verdikçe dayanacağız. Gazeteler Pala Paşanın sözlerini başlıklarda büyütüp gösteriyorlar. Bir sabah gazetesi şöyle bir manşet çıkarmış:

— Gümüşpala Kıbrıs politikasını yedi.

Biliyorsunuz yemek, kınamak demek... Ağır tenkit, demek... Ama bazan bu fiilin çekimi başka anlamlar da taşır... «Gümüşpala Kıbrıs politikasını yedi...» dendiği zaman, yemek'ten «yer idio» geliyor insanın aklına...

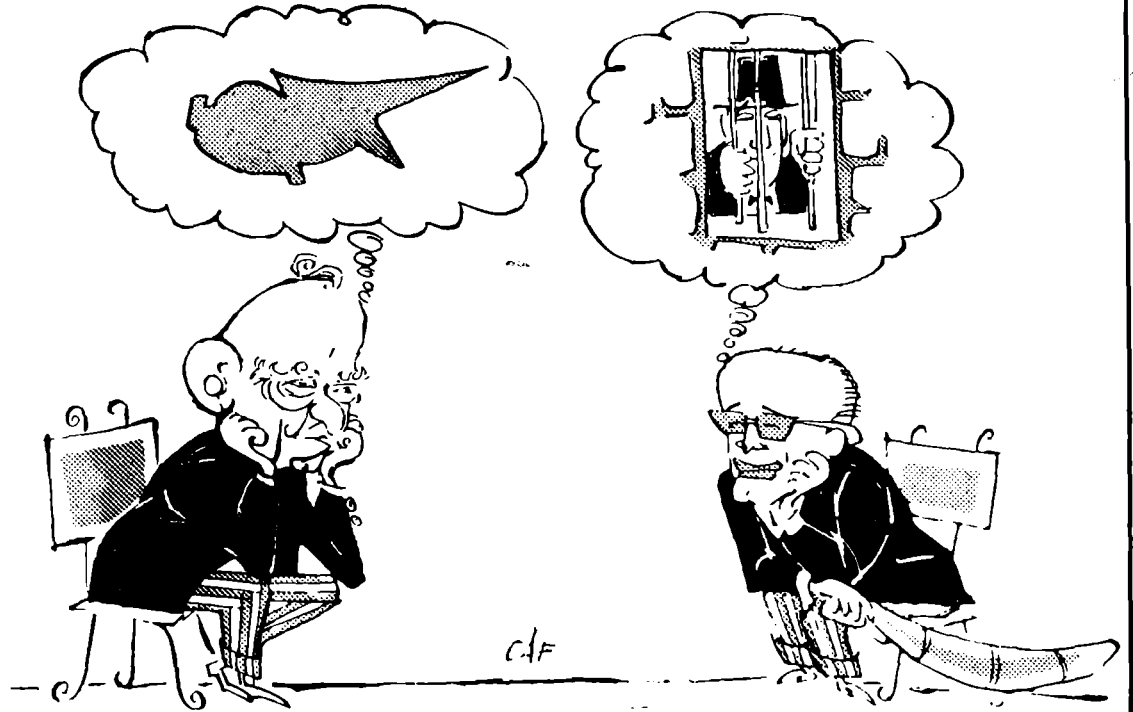
Ve yer miydi, yemez miydi? diye düşünüyor ister istemez okuyucu. Çünkü oy toplamak için yapılan tenkidler, Kıbrıs'a kadar uzandı mı, kötü oluyor. Pala Paşa Kıbrıs politikasını yedi... Ama bakalım hazmedebilir miydi?

Politikada mide fesadı işte buna denir.

ÇARŞAMBA :

Hürriyet Meydanı (Eski Beyazıt Meydanı) bitmiyen bir romana döndü. Biz roman diyoruz, isteyen piyes diyebilir. Gülünçlü ve acıklı bir oyun bul Şimdi gazetelerde okuduğumuza göre plan yeni baştan değiştirilmiş, duvarların yüksekliği indirilmiş, dükkânlara hafif bir eğilim verilmiş, şu yapılmış, bu yapılmış.

Çehovun bir hikâyesi vardır. Yık duvarı, yap duvarı, diye... Bir resmi daireye gelen her yeni

Yazısız

müdür, memurların çalıştığı salonu ikiye bölen duvarı yıkılmış bulursa yaptırır, yapılmış bulursa yıktırır. Maksat çalışıyor görünmek, faal gözükmek...

Hürriyet meydanı da böyle oldu. Gelen giden, karşan görülen her kim ise, âteşini bu zavallı meydana söndürüyor. Şu Hürriyet meydanını düzenleyip nasıl olacağına bir türlü karar veremedik gitti...

İlk Meşrutiyetlerden beri, zaten hürriyet konusunda öyle şaşkınlık ki ne yapacağımıza ne edeceğimizi bilmiyoruz.

Beyazıttaki Hürriyet Meydanının haline bakan, kafamızdaki hürriyet kavramının elle tutulur hâlini görecektir. Bundan da büyük başarı olamaz uzmanlarımız için...

PERŞEMBE :

Türkiye'de en çok satan kitabın adını biliyor musunuz?

Bilmenize imkân yok. Ne bir aşk romanıdır bu, ne polis hikâyesidir... Ne bir tarih macerasıdır, ne de müstehcen edebiyatın örneklerinden biri...

Türkiye'de en çok satılan kitap Alfabedir.

İlgililerin söylediklerine göre on yıl önce elli bin alfabe basılmış, bu yıl iki buçuk milyona çıkmış baskı... Güzel şey.

Şimdi bazı sanatçılarımız kendi şaheserleri dururken bu kadar basit bir kitabın tirajına dudak bukeceklerdir, ama ne çare!

Yeryüzünde en çok satılan kitapların da aynı biçimde kitaplar olduğunu sanırız. Bunların yanısıra tabii din kitapları da kitapçılara çok para kazandırıyor. Batıda Tevrat ve İncil satışı yüzyıllardan beri sürüp gitmekte... Ama İrlandalı mizahçı kurnaz Bernard Shaw, o tilki zekâsıyla bu konuda bir soru atıyor ortaya:

— Acaba, diyor, bir yazar Tevrat'ı bugün yazıp götürseydi bir kitapçıya; nasıl karşılanırdı?

Kimbilir belki de beğenmez

basmazdı eseri, kitabevi sahibi... Zira insanlar bir tuhaf... Neyi, nasıl, karşılayacakları pek bilinmiyor.

CUMA :

Gönül Yazar'la Orhan Boran'ın aşk macerası dillerden dillere demiyelim, gazetelerden gazetelere dolaşıp durur. Orhan Boran:

— Ben Gönül'ü seviyorum... diyor.

Taşbebek:

— Ben de Orhan'ı seviyorum... diyor.

Siz:

— Eh, Allah mesut etsin... diyeceksiniz.

Hayır... Arada başka meseleler var. Bir kere Orhan Boran evli.

Evliyse evli... Ne olacak?

Bir şey olacağı yok. Ancak Elizabeth Taylor ile Richard Burton arasındaki aşk da böyle alevlenmişti... de kızılca kıyamet kopmuştu. Reklam, reklam, reklam... Bakın biz bile şimdi onlardan bahsediyoruz. Yani hem Gönül'le Orhan'dan, hem Liz'le Burton'dan...

Yalnız bizimkilerle onlar arasında bir fark var. Bizim Orhan kıbar çocuktur. Ne o, ne de Gönül Yazar birbirlerine toz kondurmuyorlar. İkisi de birbiri için:

— O pek güzeldir, pek yakışıklıdır, pek sevimlidir, eşi menendi bulunmaz... gibi laflar ediyorlar.

Ama Liz'le Burton öyle değildiler. Biri öteki için gazetecilere:

— Burton mu, diyordu, bu çarpık bacaklının neresini seviyorum, bilemem!

Öteki de:

— Liz mi? diyordu, göğüsleri düşük, bacakları kısa, kalçaları geniş ve biçimsiz. Ama ona ihtiyacım var.

Ne de olsa alâmeriken bir aşkı onları, ve daha da çok reklam oldu. Bizimkiler ise daha nazık, daha ince... Bakalım neticede ne olacak? Yalnız reklam mı olacak? Yoksa mutlu mu olacaklar?

CUMARTESİ :

Son Havadis gazetesi bir yazı serisi yayınladı:

«Dünkü Cihat Baban.»

Dünkü Cihat Baban'ın yazılarını araştırıp çıkarmışlar, Demokrat Partinin muhalefet devrine ait bu yazılarda Cihat Baban ver yansın etmiş o devrin Halk Partisine...

Son Havadis niçin zahmet edip böyle bir işe başlamış bilinmez. Babâlinin kırk yıllık kurdu Cihat Baban dün Halk Partisine hücum etmişse, ne olmuş?

Bugün Ulusun başyazarı olmuş. Bunun tam tersi de var: Kırk yıllık Ulus başyazarı Falih Rıfkı Atay, şimdi eski gazetesine ve eski gazetesi de kırk yıllık eski başyazarına veryansın etmiyor mu?

Şimdi Ulus iktidarın resmî organı sayıldığından okunma şansı azalmıştır. Tabii bu arada Cihat'ın resmî görüş kokusundaki yazılarını da «İlgililerden» başka kimse okumaz.

Ama öyle sanırsanız ki Son Havadisteki eski yazılar bir hayli merakla okundu.

Ve böylece sonunda kazandı, gene de Cihat Baban...

Hem belki kendisi de eski yazılarını okumuş, okumuş da serbest yazarlığın özlemini duymuştur.

PAZAR :

Doğan Nadi, Divan Otelinin barında beş altı viski ile akaryakıtını tamamlamış kapıya doğrulmuştu ki arkasından yetiştirdi bir arkadaş:

— Bana elli lira ver... dedi.

— Ne yapacaksın?

— Piyango bileti alacağız.

Doğan portföyünün arasından bir ellilik çekip uzatırken, etraftakilere dönüp:

— Çaresiz vereceksin, dedi, bu öyle adamdır ki üstelik ikramiye çıktığı zaman da gelip, piyango çarptı diye bir ellilik daha alır!

Ankara Mektubu

Şaka!

Yalnız Bakanlar değil şükür, yalnız heyetler değil şükür, valilerimiz de yabancı illeri gezip, bilgi divarlarını aşılıyorlar...

Bu arada, Ankara Valimiz de Londralara uçtu, sonra gerisin geriye uçtu... Her dışarıya yolculuktan sonra, bizimkilerin nedense gözleri parlar. Silinilir yorgunluk gözlerinden, silinir hayal kırıklığı gözlerinden, silinir bir takım arzular gözlelerinden de, bu silikliklerin ardından tabii parlar gözleri!..

Üstelik de «durum»luğundan çıkmış, şakacılaşmış valimiz.

Londrada kendisini en çok iyi tarafından şoke eden anlatıyordu:

— «Birader, Parlamento üyesi olsun, Belediye üyesi olsun, çalışıyorlar, amma hep bir şaka havasında. O kadar rahat ki...»

Rahattır şaka vali beyabıcım. Şaka, neşedir. Neşe, üstün yaşamının

bir cinsidir. Üstün yaşama da, bitkisel yaşamının ötesinde başlar, kafaya, insana, değere, değer verince...

Yaaa vali beyabıcım...

Rüya:

Senatörler sıkı dayanıyorlardı rüyamda... Şimdi seçim «kayımına» girdik ya, rüyalarımız da o kayıma uyuyor!

Senatörler sıkı dayanıyorlardı rüyamda... Bir arkadaşlarını senatör seçtirmek için, amma ne sıkı.

— «Yahu» diyordum onlara, «kim senin kimseye bi'dirhem hayrı olmadığı bu dünyada, bu adamı neden bunca sıkı tutarsınız?..»

— «Nasıl tutmalıyım» diye omuz silkiyorlardı. «Nasıl tutmalıyım, sen söyle... Borçlu... Hepimiz borçlularına kefil olduk... Seçilmezse, o ödüyemez, biz öderiz... Nasıl sıkı tutmalıyım sen söyle!»

Güleriz ağlanacak halimize!

Geçen hafta Cumhuriyet gazetesinde çıkan bu fotoğraf, NATO toplantısına katılan iki Dışişleri Bakanını gösteriyor. Birinin yüzü, kafasını dolduran çetin düşüncelerle asık. Öbürü, ödevini parlak başarılarla sona erdirmiş, hayatından son derece memnun, ağzı kulaklarında bir mutlu insan.

Türkiye'nin, toplantıya getirdiği Kıbrıs davasını ve iki NATO devleti arasındaki, koptu kopacak gerginliği konuşacak olan bu iki devlet adamından birisi Türk Dışişleri Bakanı Feridun Cemal Erkin'dir, öbürü de İngiliz Dışişleri Bakanı Butler..

Biri acı acı düşünen, biri tatlı tatlı gülen bu iki politika adamından:

- 1 — Hangisinin Türk, hangisinin İngiliz Dışişleri Bakanı olduğunu.
- 2 — Birinin neye düşündüğünü, öbürünün neye güldüğünü anlayan, AKBABA bir nazarlık hediye edecektir!

Söyliyedim, çünkü uyandım... Ne tuhaf rüyalar da görüyor insan: «Senatörler çok sıkı dayanıyorlardı rüyamda!»

Bekçiyi dövmek, üzümü yemek...

Dengeli haliyle, karşısındakının yüzüne baktı. Karşısındakının yüzü hırçındı, bir tarafları ezilmişlerin hırçılığıyla...

— «Mesele, dedi, bekçiyi dövmek değil dimi?.. Mesele üzümü yemek!»

Evet zarif biraderim, evet... Mesele o! (Konuşan Ali İhsan Göğüştu)... Evet zarif biraderim, mesele o amma ve lakin, her salkımın yamacında üç adet hoyrat bekçi dikilirseeee... Her salkımın yamacına üç adet hoyrat bekçi dikerse mabut, n'aaapsın fakir Mahmut?.. Gene dövebilirse ne mutlu!.. Hem üzümü yiyemiyor fakir Mahmut, hem de dayak yiyor üstelik.. Haberin var mı?

Vah Mahinudum vah!..

Gençlik sıkılmaz mı?...

Sıkılır!..

Tekel Bakanı (yalansa, yalan desin memnun olurum) dairelerini dolaşmış. Biliyorsunuz o cins bakan dolaşmalarını... Kırk günde yarım saat uğrıyan «torpili» bile, o gün hazırdir görevinin başında, artık görevi neyse... Bütün memurlar karıncalaşıp çalışma bakımından...

Ve bakan dolaşır... «Bonjur» der, «bonsuar» der saate göre... Daha alaturkaysa, «merhaba çocuklar» der. Daha aksiyse, bir şey demez. Daha hevesliyse, sual sorar... Tabii müdür atılır cevap için... Memuru bırakmaz ağzını açsın diye... E, ağzını açmağa alısmamış kişi kolaylıkla. Çam devirir. Devrilen çam da kimin kafasına düşer, bilinmez... Düşerse, vah zavalh çama!

Tekel Bakanı, işte geçen gün böyle bir dolaşma yapmış dairelerinde. Konuşmuş ta...

Bir odanın kapısını açmış. İçerdekiler hep gençtenmiş...

— «Şey, demiş, şey... Maşallah hepiniz gençsiniz (maşallah maşallah!) Gençler memuriyetten sıkılır. Siz sıkılmıyor musunuz?»

Sessiz sessiz, yayvan yayvan gülümsemiş gençler.. Biri çıkıp da:

— «Bakan ablii... Sen bakanlıktan nice sıkılıyorsan, biz de memuriyetten o derece sıkıyoruz... Amma ve lakin peder bey yan gelip yatacak maddiyat bırakmamış» dememiş...

Ve bakan... Dairelerini teftişten memnun, dönmüş makamına. Muhakkak şimcik, ileriye ümit dolu gözlerle bakıyordu!

Kuşadası:

Turizm konusu geçince, sayılan yerler arasında Kuşadasının adı geçiyor çoğu zaman... E, Kuşadası verimli bir yer olabilir. Bi'kere altı ay deniz banyosu yapmağa elverişli bir yer. Bi'kere güneş kıtlığı çekenlere, o kıtlığı unutturacak bir yer. Bi'kere eski medeniyet kalıntılarının tı şuracığında... Bi'kere ismi güzel: Kuşadası!

Sahilin bi'yerine koccaman bir otel kondurulmuş. Lüks dediğimiz cinsinden... Ömrümüz (nahoş cinsinden) sürprizlerle dolu olmasına rağmen insan gene hayret ediyor. Lüks otelin, yüzme havuzu var, salonu yok! Lüks otelin, odaları nefis ve rustik şekilde döşeli, banyo dairesinin sıkışıklığından kafalarını duvarlara çarpı çarpıveriyorsunuz... Belki çarpa çarpa aklımız başımıza gelsin diyedir!

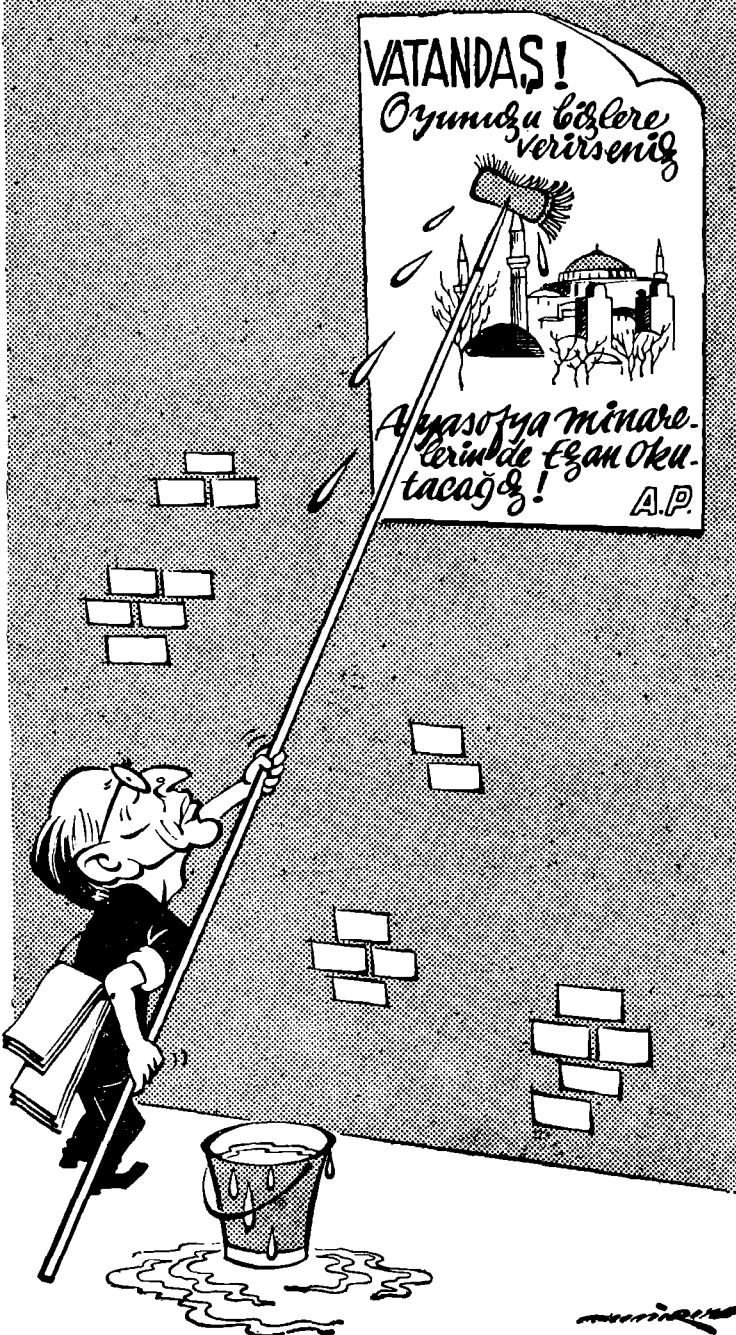
Lüks otelin bir yerinde lavabo, nazar değmesin diye çaprazlama konmuş. Gidin görün inanmıyorsanız!

Lüks otelin ne motorleri var, ne kotraları var, ne su kayığı imkanı var. Ne tenisi var. Ne golf sahası var. Ne başka eğlencesi var.

Lüks otelin sadece fiatı lüks!

He hey... Bakanlarım!.. Senede yarım milyon turist getirecek bakanlarım!.. He... heyyy, daha bu otel yapı halindeyken, orasını saltanatla ziyaret edip: «Bana beş milyar verseniz, bu memleketi turizm cennetine çeviririm» diye dübâra atan bakanlarım... He heeey... Lüks bakanlarım! He heeeyyy!

Nimet ARZIK

Yazısız

BİR varmış, bir yokmuş... Ki-
minin karnı açmış, kiminin
karnı tokmuş... Karnı aç olan-
ların sayısı, karnı tok olanlardan
katbekat çokmuş... Kaf Dağının öte-
sinde Kırkpınar ülkesinde alın te-
riyle geçinen, geceli gündüzlü çalı-
şıp da bir türlü ekmek parasını çı-
karamayan evsiz, barksız, topraksız
bir Tosun'cuk varmış. Güçlü kuv-
vetli, akıllı uslu bir delikanlıymış
bu Tosun'cuk... Yapmadığı iş, yor-
madığı düşünmüş Tosun'un... Ki-
min bir müşkülü varsa Tosun onun
yardımına koşar, kimin bir sıkıntı-
sı çıkarsa canını dişine takar üs-
tesinden gelirmiş. Yerine göre boy-
nu bükük, yerine göre gözünü bu-
daktan, canını adaktan esirgemez-
miş!

Günlerden bir gün, bu Kırkpınar
ülkesinde yolsuz bir iş, hoş gitmez
bir gidiş olmuş. Tapınaktan bir
şamdan çıkmış. Şamdan bu, ki-
min işine yarar, yemek istesen yi-
yemezsin, içmek istesen içemezsin.
Atsan atılmaz, satsan satılmaz bir

Vakitsiz ekersek altınları pul pul
çürütürüz sonra. Hem üç kat çifti
daha var bu tarlanın. Hele bir yağ-
murlar başlasın! Siz bana bırakın
Sultanım, merak buyurmayın!»

Üç kat çiftini sürüp, üç ay daha
yattıktan sonra bu sefer kendili-
ğinden çıkmış huzura:

«Sultanım!» demiş, «Bereketli
yağmurlar yağdı. Çok şükür tarla-
nın çifti tamam. Öylesine tava geldi
ki toprak... Değil altın, çakıl taşı
eksem altı ay sonra mermer sütun
çıkartırdım!»

«Var, bildiğin gibi yap!» diye hu-
zurdan çıkarmak istemiş ama, bu
sefer de bizim Tosun dinlemiş kal-
mış:

«Sultanım!» demiş, «Bu tarla için
tohumluk tam bir şinik altın gerek!»
«Ne?» demiş, «Bir şinik altın mı,
dedin!»

«Evet, Sultanım, bir şinik altın!»
Hazinenin tamtakır olduğunu bil-
diği için Tosun rahatmış. Ama Sul-
tan bunun da bulmuş kolayını:

«Sarayda...» demiş, «Ne kadar
kapacak, ibrik, leğen varsa altın-
dan... Hepsi eritilip, darphanede
altın basılacak!»

Darphane geceli gündüzlü çalı-
şıp bir şinik altın koymuşlar sı-
cak sıcak Tosun'un önüne. Sultan:
«Al sana bir şinik altın, toprak
bire beşyüz vereceğine göre beşyüz
şinik altın isterim senden! Haydi,
al götür de ek tarlaya!»

«Ben mi?» demiş, Tosun, «Asla!..
Tırnağımın ucunu bile süremem bu
altınları!»

«Neden sürememişsin?»
«Nasıl sürerim Sultanım, ben hır-
sız değil miyim?»

«Ne olur sürersen!»
«Bu altını toprağa hırsız olma-
yanlar ekebilir. Benim gibileri eke-
cek olursa, altınlar toprak olur ka-
lır sonra!»

«Haklısın!» demiş Sultan, uşak-
larından birini çağırması:
«Sen ekeceksin bu altınları. Eğer
bu altınlar çürüyüp toprak olursa,
sen de toprak olacaksın anladın mı?
Doğru söyle, hırsızlık ettin mi hiç?»

«Ettim Sultanım!» demiş uşak.
«Aferin! İyi ki tam zamanında
söyledin. Yoksa çürütecektik altın-
ları. Söyle, ne çaldın?»

«Sofra dairesinden iki altın kaşık
çaldım»
«Yıkıl, gözüm görmesin!»
Sonra dönmüş ikinci uşağa:
«Sen ekeceksin bu altınları!»

«Ben mi efendim. Ben de aynı
takımdan iki kaşık...»

«Yıkıl!»
«Sen!..»
«Ben de Sultanım, bir gün Hanım
Sultanın pabuçlarını bizimkine gö-
türmüştüm de, ayağna küçük gelin-
ce Valide Sultanın pabuçlarını...»

«Atın bu adamları içeril! Sen eke-
ceksin!»
«Ben de Sultanım, bir gün Müzel
hümayundan altın kakmalı bir kı-
lıç!..»

«Yıkıl!»
Nihayet Vezire dönmüş Sultan:

kaplar içinde gümüş tepsilerle ge-
lirmiş yemeği ayağına. Yer içer,
yatarmış.

Sultan onun yatıp kalktığını, he-
nuz işe başlamadığını haber alınca
kızmış, öfkelenmiş bir gün:

«Behey hilekâr kişi!» diye ter ter
tepinmiş, «Niçin başlamazsın işe?»
«Aman Sultanım!» demiş, «Baş-
ladım çoktan. Başlamaz olur mu-
yum? İşte otuz tarladan aldığım,
otuz çeşit toprak! Hangi tarladan
bire ikiyüz ürün alabilirim diye he-
saplarını yapmakla meşgulüm. Da-
ha bir aylık işim var, sonra başla-
yacağım nadasa!»

Tosun'un anlattıklarına aklı ya-
tan Sultan, çıkıp tahtına oturmuş
rahatça.
Aradan kaç ay geçmişse geçmiş.
Bakmış Tosun'un hiç bir acelesi
yok. Sabırsızlıktan çileden çıktığı
bir gün çağırması huzuruna:

«Behey düzenbaz kişi!» diye yü-
rümüş üzerine, «Daha ne beklersin!»
«Sultanım!» diye eğmiş başını,
«İncelemelerim ancak bir sonuca
bağlandı. Öylesine verimli bir top-
rak buldum ki bire ikiyüz değil,
bire tam beşyüz ürün almak işten
bile değil. Ancak çift sürmek için
bir ay daha beklememiz gerekiyor!»
Bu hayırlı haber karşısında ne
yapsın, bir ay daha izin vermeyip
de?..

Tam bir ay sonra bizim Tosun,
başlamış, beğendiği tarlayı bir çift
öküzle sürmeğe... Üç kat çiftten son-
ra, üç ay mola vermiş, yeniden.

Sultan, öfkeden cinifrit olmuş bu
haberi duyunca:
«Çağırın!» demiş, «Şu hilekâr dü-
zenbaz! Bizimle oyun mu oynuyor!»
Başı önde, gelmiş huzura Tosun.
Sultanın gözleri öfkeden çakmak
çakmak:

«Behey nabekâr!» diye vurmuş
topuklarını yere, «Nedir blze etti-
ğin bu oyunlar! Daha ne zamana
kadar bekliyeceksin?»

«Arzedeyim Sultanım!» demiş,
«Beklerim ki toprağın tava gelsin.

«İngiltere'de maaş alan bir kedi var.» — Gazeteler —

ALTIN EKİCİSİ

RIFAT ILGAZ

şamdan. Kime satacaksın... Kim ol-
sa bunun tapınağın şamdanı oldu-
ğunu bilir. Bu şamdan tapınağa
eski Sultanlar tarafından armağan
edildiğinden mi nedir, başta bulu-
nan, tahtında oturan Sultan, bu işe
kızmış köpürmüştü. Küplere binmiş!
Hemen kentin Valisine bir buyrul-
tu yazmış: Ne yapıp yapacak, bu
hırsız bulup çıkaracaksın meydana
demiş. Şamdanı bulmak zor ama,
hırsız bulmak kolay! Kim vardı
kentte evsiz, barksız, topraksız?..
Tosun değil mi? Takmışlar kelep-
çeyi bileklerine, atmışlar Tosun'u
dama! Her gün sopa, her gün iş-
kence «Şamdanı sakladığın yerden
çıkart!» diye. Çalmadı ki çıkarsın.
Ama kime dinletecek Tosun, yemiş
sopayı, oturmuş aşağı. Sorgu, sual,
nihayet asmağa karar çıkar Başhâ-
kimden. Kırkpınar ülkesinde insanı
sabaha karşı değil, gündüz gözüyle
asarlanmış meydana.

Tosun'u kelepçe, zincir, getirmiş-
ler darağacının altına:

«Ey ahali!» diye bağırması, Tosun,
«Beni siz tanırırsınız!»

«Tanırız!»

«Ben yapar mıyım bu işi!»

«Yapmazsın!»

Kentin valisi:

«Suss!» diye bağırması, «Sen yap-
madın ama yapabilirsin! Var mı bir
karış toprağın! Var mı hanın ha-
mamın, evin barkın?.. Cebinde a-
nahtarın, bedestende işin! Çekin
şunun ipini!»

Bakmış ki Valinin şakası yok,
bok yoluna gidecek:

«Sayın Vali!» demiş «Evet! Ben
yapmadım ama yapabildim. Çal-
madım ama çalabildim. Yerden

göge kadar haklısınız. Herkes beni
bilir ki elimden her iş gelir, bir ka-
çan kurtulur. Benim öylesine bir
zanaatım var ki, bunu toprağa gö-
türmek istemiyorum!»

«Söyle!» demiş Vali, «Nedir bu
zanaatın?»

«Altın ekicisiyim ben!»

«Neee?»

«Altın ekerim toprağa!»

«Eeee?..»

«Altı ay sonra bire yüz verir, ek-
tiğim altınlar... Toprağı verimliyse,
bire ikiyüz verir!»

«Hiç ektin mi?» diye sorar Vali:
«Ekmedim ama, ekebilirim! Ba-
badan kalma zanaatım bu benim!»
«Çıkarın şunun boynundaki ur-
ganı!»

Çıkartmışlar.

Hemen saraya bir haber. Sultan
göndermiş adamlarını, çağırması
Tosun'u Sultan:

«Söyle!» demiş, «Nedir zanaatın?»

«Sultanım!» demiş, «Altın eker,
biçerim ben! Babamdan kalma za-
naatım bu!»

«Ekip biçtin mi hiç?»

«Hayır!» demiş, «Ekip biçmedim.
Alınırım geçinip gidiyordum. Alt-
tın benim neyime! Ekip biçmedim
ama, ekip biçebilirim!»

«Altın senin neyine, çok doğru!
Haklısın! Biz altınsız yapamayız.
Bu saray, bu alay, altınsız yürü-
mez. Bak hazine tamtakır. Salta-
natım, nerdeyse çatır çatır başıma
yıkılacak. Hemen başlayabilir mi-
sin zanaatını göstermeğe?»

«Emriniz başüstüne Sultanım, he-
men başlarım!»

Sarayın en gösterişli bir dairesini
ayırılmışlar bizim Tosun'a. Gülmüş

— Miyav... Miyavvv!..

— Tam sırası, ben de partimin
reklâmını yapayım bari!..

«Sen ekeceksin, muhterem Vezir-
rim!»

«Aman Sultanım ben ekip biç-
mekten, tarla toprak işlerinden an-
lamam ki...»

«Ekeceksin! Altınları avuçlayıp
tarlaya savurmak da bir iş mi?»

«Sultanım beni mazur görün, ben
namuslu bir adamdım Vezir olma-
dan önce... Başvezir çenelerimizi
kapatmak için bizi de kendine ben-
zettii!»

«Ne çaldın?»

«Ne çalmadım ki... Hasbahçeyi
armuduyla, develeri hamuduyla
götürdüm!»

«Gelsin Başvezir!»

Etek öpüp girmiş huzura:

«Ferman Sultanımın!» demiş. O-
lup bitenleri anlatan Sultan:

«Nasıl!» demiş, «Güveniyor mu-
sun kendine!»

«Sultanım!» diye cevap vermiş,
«Bu ziraat ihtisas işidir. Bir müte-
hassıs getirsek Avrupa'dan!»

«Yani?...»

«Bir Başvezirin eğer şerefiyle mü-
tenasipse toprakla uğraşmak...»

«Evet!» demiş, «Hazinei hümayu-
nu soymak dururken! Çağırın. Sad-
râzam!»

Sadrâzam olanı biteni duyunca
kalb sektesinden gitmiş sarayın
merdivenlerinde

Bizim Tosun bükmüş boynunu
da:

«Devletlim!» demiş «Kala kala siz
kaldınız. Mübarek elinizle şu altın-
ları siz eksensiz de Kırkpınar ülke-
sine bolluk, bereket, sıhhat ve saa-
det güneşi doğsa...»

«Bre insafsız, bre vicdansız, bre
iz'ansız kişi! Sarayımı başıma yı-
kıp, ocağımı viran etmek mi niye-
tin! Yetmiyor yaptıkların gibi, daha
beni de mi rüsvâ edeceksin! Yıkıl
huzurumdan! Gözüm görmesin se-
ni! Senin getireceğin servet yerin
dibine batsın, defol!..»

Tosun başını alıp, başlamış diyar
diyar dolaşmağa.

Rıfat ILGAZ

Londra'da da öyle...

Londra'dan ilk yazıyı yazar-
ken insanın hava ile söze başla-
mamasına imkân yok...

Türkiye'ye gelenler «Memle-
ketimizi nasıl buldunuz?» gibi
sorularımızla «Türk misafirper-
verliği» gibi tekrarlardan nasıl
bıkkınlık getirirlerse, burada da
«hava» lâfı insanı bıktırıyor.

Gerçekten buraya gelir gel-
mez, hava alanından şehre iner-
ken arabada rastladığımız hari-
ciyecilerimizden biri «Bakma-
yın, havanın bugün günlük gü-
neşlikt olduğuna, yarın birden
fırtına kopup kış başlayıverir»
dedi.

Bu sözleri duyunca, neyse,
biraz içim ferahladı... Meğer
yalnız memleketimizde değil,
burada da insan yarınundan emin
değilmiş!

Kolay ihracat

Lâf havadan açılmışken aklıma
geldi...

Bizim Bakanlardan biri, bir
ara, «Avrupaya buzdolabı ihraç
edebileceğiz artık ve bu işe İn-
giltereden başlıyoruz» demişti
ya?

O zaman herkes «Hadi canım,
biz buzdolabı ihraç edecek du-
ruma geldik mi?» diye bu demeç-
leri ciddiye almamıştı.

Oysa hükümetimizin, İngilte-
reye buzdolabı ihraç ediyoruz
demesinden anlamak lâzım ki,
verilmiş olan demeçler doğru!
Zira, Mayısın kış gibi, yazın buz
gibi geçtiği İngiltereye, siyasî
dolaplarımız da dahil, ne dolabı
gönderirseniz buzdolabı oluve-
riyor!

Londra'dan Notlar:

Gündem - Sonu!

Geçenlerde Batı Almanya Baş-
bakanı Erhard, Alman gençle-
rinin «Bonn'da neden yeni bir
Parlamento binası yapıyor-
sunuz?» sorusu ile karşılaştı.

Bilmem kaç milyon marka
mal olacak Meclis binasının ya-
pılışını haklı göstermek için Er-
hard «Ermin olun, şimdiki bina
eski ve hiç rahat değil; mebus-
ların ne kadar güç şartlar altın-
da çalıştıklarını bilemezsiniz»
cevabını vermiş.

Şimdi, İngiliz Parlamento bi-
nası da, ihtiyaca cevap verme-
diği ve rahat olmadığı için, mev-
cud ek bir inşaat yapılıyor
Londra'da...

Bu örneklerden anlaşılıyor ki,
Avrupada önce memleket kalkın-
dırılıyor, halk refaha kavuşu-
ruluyor, ancak sonra Meclis bi-
nası yapımına geçiliyor.

Bizde ise önce yeni Meclis bi-
nası yapılmış ve memleket kal-
kınması gündem - sonuna alın-
mış.

Yeni bir şey değil

Dünyanın yedi harikasını bili-
yorduk. Ama, bilmem, sekizinci-
yi duymuş muydunuz?

Son günlerde burada anlatı-
lan bir fıkraya göre, dünyanın
sekizinci harikası Rus Başba-
kanı Kruçef'e aittir.

Biliyorsunuz Rusyada tarım
işleri pek iyi gitmediğinden, ge-
çen yıl Kruçef, Batılılara ve bu
arada Kanadalılara bol bol alt-
tın akıtmak suretiyle, onlarda
buğday almak zorunda kaldı.

Onun için «Rusyada ekilen
buğdayı Kanadada biçme» hari-
kasını yaratan gözüyle bakıyor-
larmış Kruçefe şimdi...

Bu fıkrayı bana anlatan bu-
ralı bir arkadaşım: «Belki fık-
raların arasında kullanabilirsin,
Türk okuyucuları için enteresan
olabilir» diye ilâve etti.

— Vallahi, dedim, kendisine,
bu bizim için pek yeni bir şey
değil... Gerçi Kanada ve Rusya
gibi aynı kuzey enlemlerde bu-
lunmayışımız dolayısıyla mev-
sim farkı olabilir ama, bız çok-
tandır Türkiye'de ekilen buğda-
yı Amerikada biçmekteyiz!

Türk kahvesi

Gazetelerin bildirdiğine göre
Makarios Türklerle Rumların
karışık oturdukları Trimi köyü-
ne gittiğinde bir Türk kahvesi-
ne girip orada kahve içmiş.

Şimdi, bunu, Makarios acaba
Türklerle iyi geçinme yoluna mı
saptı diye tefsir edenler olabilir.
Katiyen öyle değil... Makarios,
Türkiye hükümetinin tam dikine
gidiyor.

Öyle ya, Bakanlarımızdan biri
değil miydi geçenlerde «Kahve
içmek memleketseverlik» değil-
dir diyen?

Sinek!

Sağ kulağına küçük parmağını tıkamış, orta yaşlı, göbekli bir adam, ruh doktorunun muayenehanesinden içeri girer:

— Doktor bey! der, kulağıma bir sinek kaçtı, iki aydır, içerde kıpırdandıkça beni deli ediyor!...

— Anladım der, doktor, kulağınızı ameliyat edip sineği alacağım!...

Ruh doktoru, hastayı uyu-tur, ameliyat eder, uyanınca da...

— Sineği kulağınızdan çıkardım, der, artık sizi rahat-sız etmez!...

Aradan bir ay geçer, doktor bir gün sokakta, küçük parmağı kulağında gezen aynı adama rastlar.

— Sizi rahatsız eden sineği çıkarttındı der, artık elinizi kulağınızdan çekebilirsiniz!...

— Biliyorum, biliyorum, der hasta, kulağımı açık bırakayım da sinek gine içeri kaçsın değil mi?... O kadar aptal değilim!...

İndirim!

Terzi, borcunu ödemedен memleketi terkeden bir müş-terisinden karısına bahsediyordu, kadın sordu:

— Çok borcu var mıydı?

— Beş yüz lira kadar.

— Ben daha fazla tahmin ediyordum!

— Öyle idi, bereket versin birkaç gün önce, hesabından tenzilât yaptım da..

MİLLÎ LİG'DEN ÇİZGİLER

ÇAMURLA MÜCADELE EDİLDİ...

-EEE ARKADAŞLAR, BU MAÇI DA YÜZÜMÜZÜN AKIYLA BİTİRDİK!

HAKEMLERE KÜFÜR EDİLDİ!...

OOO...BAKSANA BİZİM TAKIMA KAMP ÇOK YARAMIŞ!...

CAFER ZORLU

- YA YAYA... ŞA ŞA

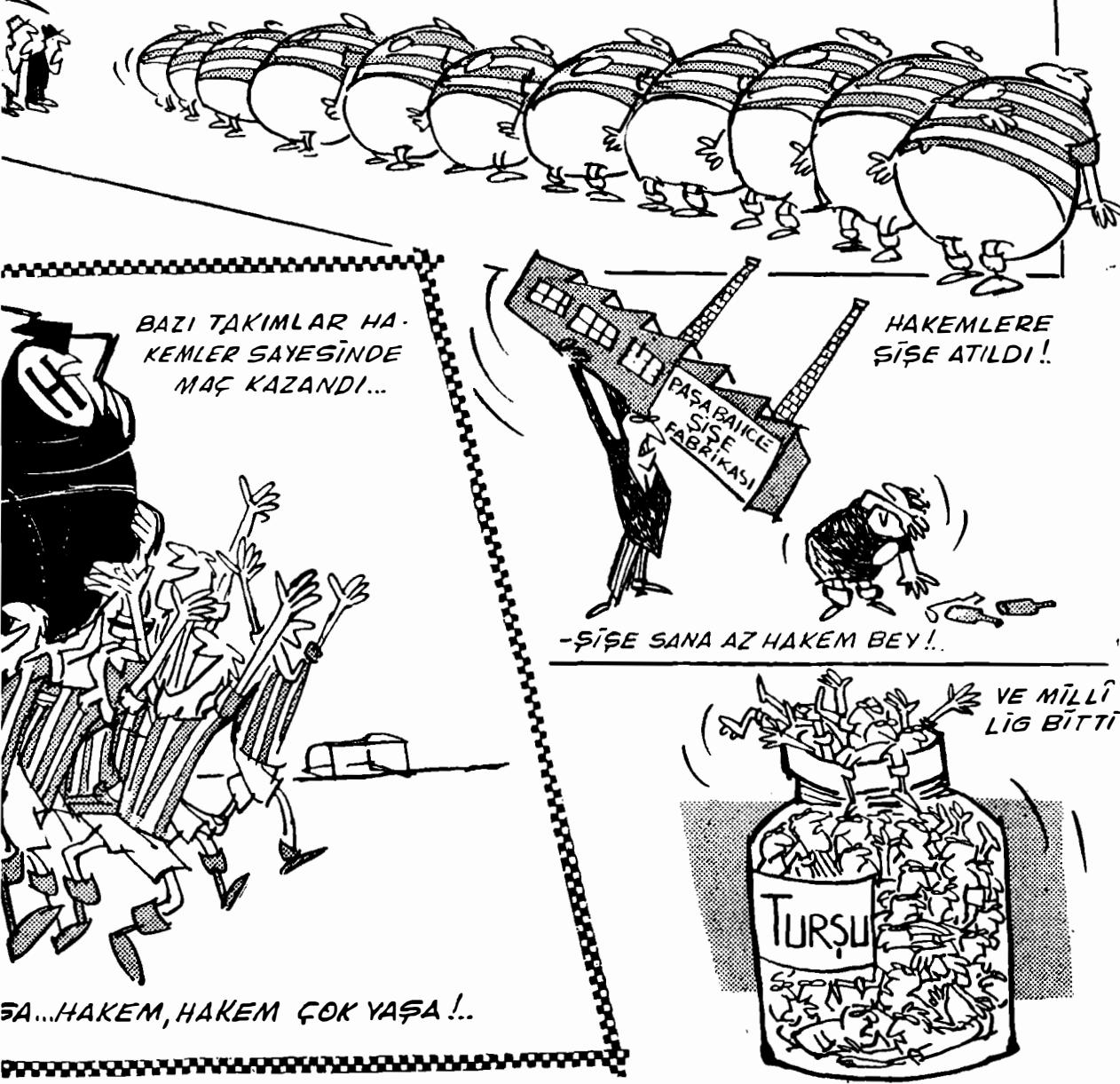

— Sorarlarsa trafik kazası atlattım demeyi unutma!..

— Hangisini alacağımı şaşırdım!

TAKIMLAR KAMP YAPTI ..

HA...HAKEM, HAKEM ÇOK YAŞA !..

Tamirhane !

Sağlık müfettişi, bir akıl hastanesini ziyarete gitmişti. Elli yataklı büyük salona girince, orasını bomboş buldu, karyolalarda kimsecikler yoktu.

Bu sırada yanına gelen bir deli izahat verdi:

— Burasını hem garaj, hem tamirhane yaptık!

Müfettiş, artan bir hayretle sordu:

— Peki, buradaki hastalar nerede?

Deli, ciddi, ciddi cevap verdi.

— Hepsi de karyolaların altında çalışıyorlar!.

Tuhaf şey..

Doktor, devamlı surette başının ağrısından şikâyetçi hastayı muayene ettikten sonra, sorguya çekti:

— Çok sigara içiyor musun?

— Şimdiye kadar hiç sigara içmedim..

— O halde fazla içki kullanıyorsun!

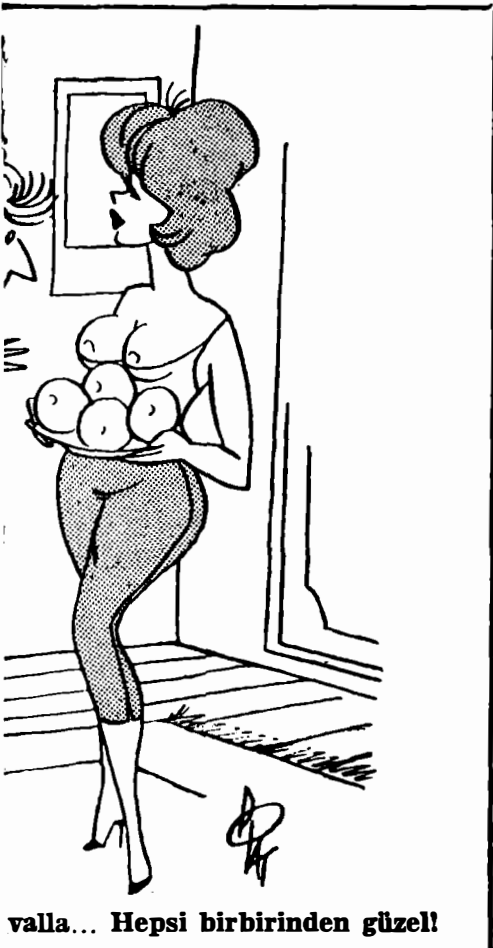
— Ne fazlası doktor bey?! Ben hayatımda içki nedir bilmem..

— Hımm.. Öyle ise kadınlarla çok düşüp kalkıyorsun..

— On senedir, kadın yüzü görmedim...

Doktor dudak büktü:

— Tuhaf şey, senin başın yok ki ağrısın!

valla... Hepsi birbirinden güzel!

— Aaa... Bu kız da, bende ne görse onu yapmağa başladı!..

O GÜN, öğlene doğru postacı kapıyı çalmasaydı bu sıkıntılı hayat daha ne vakite kadar sürüp gidecekti kimbilir?...

Mektup Belma'ya gelmişti... ve Belma hem çok güzeldi hem de çok genç. Üç sene evvel mükemmel bir izdivaç yapmıştı. Kocasını, dünyanın en iyi insanlarından biriydi belki de... Olgun, yakışıklı ve zengin bir adamdı. Kibar, centilmen, evine bağlı, cömert, zevk sahibi... Güzeli de konuşuyordu canı istediği zaman. Kulaklardan kalbe akan tatlı ve tesirli bir sesi vardı.

Bütün bunlara rağmen Belma bedbaht mıydı?... Hayır. Mesut muydu?... Yine hayır. İkisi ortası garip bir durumdaydı genç kadın. Böyle olduğu için de müthiş bir sıkıntıya kaptıyordu kendini.

Bu sıkıntı da hiç hayra alâmet bir şey olmasa gerekti. Bir çılgınlık yapmaktan korkmağa başlamıştı yavaş yavaş.

Kocasını niye bu derece anlayışsız davranıyor, geceleri eve ne diye bu kadar geç geliyordu sanki?... İşleri pekâlâ yolundaydı. Eşi dostu kıskandıracak kadar çok para kazandığı da muhakkaktı.

Keske daha az kazanan bir adam olsaydı da karısını bu derece ihmal etmeseydi. Fakat hayır... Değil Belma'nın menekşesiz gözlüğü, değil Belma'nın kusursuz vücudu, hiçbir kuvvet onu işinden gücünden alakoyamaz, hiçbir mazeret onun geceleri eve geç gelmesine mâni olamazdı. Ya sabahları erkenden çıkıp gitmesi?... Evlendiklerindenberi bir kerecik olsun başbaşa kahvaltı etmek imkânını bulamamıştı.

Bol para, konfor, lüks, en pahalı mücevherler ve göz kamaştırıcı bir gardrop... Ne yapsındı Belma bütün bunları?... O, sadece mesut olmak; o, sadece kocasına sahip çıkmak istiyordu.

Rüyalarının daima rüya, hayallerinin de daima hayal kalması fena halde canını sıkıyordu... Ve o gün öğlene doğru postacı kapıyı çalmasaydı, bu sıkıntı daha ne vakite sürüp gidecekti kimbilir?...

Penbe zarfın içinden yine penbe bir kâğıt çıkmıştı.

«Mevsim bahar... Aylardan da

12

Pembe MEKTUPLAR

Adnan Tahir

mayıs...» diye başlıyordu mektup.

En ağırbaşlı kimselerin bile en olmayacak heveslere kapıldığı sihirli bir mevsimdi bu. Tabiat derin bir uykudan uyanmıştı... Tatlı tatlı geriniyordu. Hârikulâde olayların birbirini kıvılcımlaması karşısında içli bir insanın duygulanmaması mümkün müydü hiç mayıs ayında?... Bir gün evvel kupkuru bıraktığımız dalların bir gün sonra birdenbire tomurcuklanması... Bu tomurcuklar arasında öten bir kuş... ve uzaklarda meleyen bir kuzu...

«Bütün bunlar size bir şey söylemiyor mu Belma hanım?...» diye soruyordu mektubun sahibi. Ve şöyle devam ediyordu:

«Bana evet... Çok şey söylüyor bana bütün bu saydıklarım... Cesaret veriyor bu mucize mevsim bana. Düne kadar mütereddittim... Fakat şimdi pekâlâ itiraf edebilirim... Sizi seviyorum Belma hanım... Sizin de böyle candan bir sevgiye çok ihtiyacınız var zaten... Gerçi biliyorum, evlisiniz... Fakat mesut ol-

madığınızı da biliyorum Belma hanım... Bildiğim üçüncü bir şey daha var... Sizi ancak ben mesut edebilirim... Evet, ancak ben.»

Hayret... Dalların tomurcuklandığını, çiçek açtığını ve bu çiçeklerin arasında kuşların öt-tüğünü, uzaklarda da bir kuzunun melediğini Belma bu mektubu okuduktan sonra fark ediyordu. Demek bahar gelmişti de bundan haberi bile yoktu. Şaşılacak şeydi doğrusu. İçindeki gizli sıkıntı da hafifler gibi olmuştu mektubu okuduktan sonra.

Aynaya baktı. Gözbebeklerinde yıldız yıldız parlayan bir tebessüm vardı.

Kocasını bile, eve döndüğü zaman bütün tarafsızlığına rağmen

men bu değişikliği farkedecekti: — «Çok neşeli görünüyorsun bu gece Belma...»

— «Baharın tesiri olacak... Bahçeye çıktım bugün... Tomurcukları okşadım... Dalların arasında kuşlar ötüyordu... Uzaklarda bir kuzu meliyordu... Sen farkında mısın bütün bunları?...»

Hayır. Kocasını farkında değildi. Olmağa da niyeti yoktu. İşleri başından aşkındı. Rakiplerini zarsız hale getirmesi için çok çalışması lâzımdı çok...

Günler günleri, haftalar haftaları, mektuplar da mektupları kovalıyordu durmadan.

Hepsi birbirinden güzel, hepsi birbirinden tatlı mektuplardı bunlar.

Tertemiz, samimi, sahici ve karşılık beklemeyen bir aşkla sevilmek Belma'yı yalnız mesut etmekle kalmıyor, ona sıkıntılarını unutturuyor, onu kapıldığı duygularından da süratle kurtarıyordu.

«Siz beni ciddiye almayabilir-

siniz... Siz bana cevap vermeye bilirsiniz... Fakat ben sizi ömrümün sonuna kadar seveceğim Belma...» diyordu meçhul adam

Nihayet günün birinde genç kadının korktuğu şey başına geldi. Aylardan temmuzdu... Günlere göre çarşamba... Postacı penbe bir mektup daha getirmişti.

«Perşembe, benim için çok uğurlu gündür...» diyordu meçhul adam. «Beni kırmayacağınızdan eminim. Evinizin dört duvarı dışında da bir dünya olduğunu ve sizi çılgınlar gibi seven bir erkeğin bulunduğunu unutmamalısınız. Yarın sizi bekliyorum... ve yarın siz bana geleceksiniz...»

Mektup sahibi daha sonra Boğazdaki sahil gazinolarından birinin ismini veriyor, buluşma saatini bildiriyordu.

«Gazinoya girer girmez beni kırışınızda bulacaksınız... Siz beni tanımazsınız ama ben sizi evet... Hayal kırıklığına uğramaktan korkmayın sakın. Bana her bakımdan güvenebilirsiniz. Sizinle تنها bir köşeye çekilip başbaşa oturacağız. Hasret kaldığınız deniz, köpüre köpüre ayaklarınızın dibine kadar uzanacak... Üzerinizde martılar uçuşacak... Siz doya doya ufukları seyredeceksiniz... Ben de sizi... Sonra karşı tepelerin ardından kocaman bir ay doğacak ve ben her mektubumda tekrarladığım iki kelimeyi heyecandan kısılan bir sesle bir kere daha tekrarlayacağım: Sizi seviyorum...»

Belma, kendine rağmen kararını vermişti. Bu randevuya gidecekti. Gizli bir kuvvet onu, şu meçhul adama doğru itiyordu. Fakat kocasına ihanet etmek... Asla. Böyle bir şey aklının köşesinden bile geçmiyordu. Gittiği gibi yine tertemiz dönecekti evine. Kendinden emindi. Buna mukabil penbe mektupların sahibine de cidden müteşekkirdi. İçini kemiren bütün sıkıntıları yenmişti onun sayesinde.

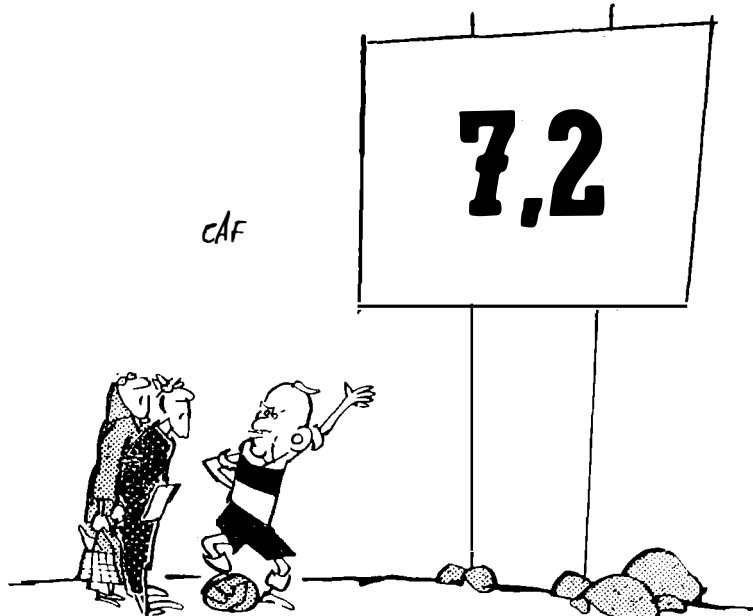
Ertesi gün itina ile hazırlandı. Taksiden indiği zaman bir an için pişman oldu. Hemen geri dönse daha mı iyi ederdi acaba?... Ama hayır... Madem başlamıştı bitirmeliydi. Kalbinin göğsünde kıyametler kopmasına, ellerinin asabi ürpertilerle titremesine aldırmayarak yürüdü. Gazinoya girdi. Bütün gözler kendisine çevrilmişti. Sanki herkes buraya niçin geldiğini anlamıştı da ona ısrarla bakıyordu. Meçhul sevgili bunlardan hangisiydi acaba?... Şu mu yoksa bu mu?...

Çekingen adımlarla boş bir masaya doğru yürürken birinin hafifçe kolundan tuttuğunu hissetmişti. Hayatında hiç bu derece heyecanlandığını hatırlamıyordu. Döndü, baktı ve gördü...

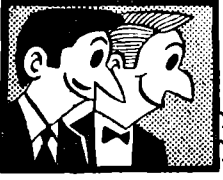
Kocasını kolundan tutan adam. Tatlı ve geniş bir tebessümle gülüyordu.

Biraz sonra تنها bir köşede ki masaya oturmuşlardı. Yumuşak bir sesle köpüren dalgalar ayaklarının dibine kadar uzanıyordu. Üzerlerinde martılar uçtu... Belma hasret kaldığı denizi ve ufukları doya doya sey-

«7-2 oranında kalkındık» — Gazeteler —

— İşte vatandaşlarımız, 7-2 galibiz!

KADIKÖY VAPURUNDA

İhsan

Allah imdat eyleye.. Bugün dehşetli lodos,
Vapurun bordasına dalgalar vurdukça tos
Sanki kalbim eriyip akıyor bir su gibi,
Bir miskinlik çöküyor sarhoş uykusu gibi..
Bak şu sıra dağlara nasıl kalkıp iniyor,
Güverte baştan başa yıkanıp siliniyor.
Sallanmaktan âdeta bütün yolcular sarhoş...

Muzaffer

Böyle sıkı havalar benim için daha hoş,
Bu, sanki vapur değil, bir küçücük salıncak...

İhsan

Şu camı açalım mı?.. Hava bir parça sıcak.

Muzaffer

Yok efendim, istemez.. İşte, Köprüye vardık,
Pencereden baksana, sular duruldu artık...

İhsan

Kalkalım mı?..

Muzaffer

Dur canım, acelen ne?..

İhsan

Ha gerçek

Şimdi en şık hanımlar önümüzden geçecek...

Muzaffer

Eminim ki, yaratmış bu dünyayı yaratan
Bütün güzeller için Kadıköy'ünü vatan.
Öyle kadınlar var ki, yoktur eşi dünyada,
Bir tane benzerini göremeyiz rüyada.
Öyle kadınlar var ki, bakmaya doyamazsın
Parmakların yanmadan sevmeyiz, soyamazsın.
Kimi paraya tapar, kimi süse baş eğer,
Öyle kadınlar var ki, bakışı cihan değer.
Şimdi hepsi geçecek, gel yanıma otur sen,
Onları birer birer göstereyim istersen...

(Bu ara, vapur hafifçe sürtünerek Köprü'ye yanaşır, kadınlar geçmeye başlar.)

Muzaffer

Bak şu mavi gözlüye, bak en önden geliyor,
Sarışın saçlarıyla ay gibi yükseliyor.
Onunla arkadaşız geçen seneden beri,
Henüz nişanlısının bir şeyden yok haberi...

Sonra şu uzun boylu, ince, kumral benizli,
Haftada üç gün geliyor evime gizli gizli.
Kocasından ayrılp bana varmak emeli,
Bilmem ki, incitmeden nasıl olmaz demeli...

İhsan

Sen de amma kurtmuşsun yahu, olur şey değil...

Muzaffer

Canım bunlar nedir ki, hem bir parça değil,
Bak, gördün mü kenardan geçen tatlı kumralı,
Olgun bir kiraz gibi dudaklarının alı...

(İhsan, belli bir heyecanla gözlerini açmıştır. Soluyarak sorar.)

İhsan

Gördüm, gördüm... Ne olmuş?..

Muzaffer

İşte bu son sevdiğim.

Daha dün beraberdik.. Ama bilmiyorum kim?

Söylemiyor bir türlü kocasının adını...

Gittikçe seviyorum bu alevden kadını.

İhsan

Hiç beraber kaldın mı?

Muzaffer

Çoook...

İhsan

Gece mi?

Muzaffer

Hep gündüz...

Mermer heykeller gibi vücudu bembeyaz, düz.

Aynanın karşısında gerinerek durunca,

Dipdiri memeleri benziyor bir turunca.

Görsen deli olursun, ne güzel bir teni var

Göğsünün ortasında bir de siyah beni var.

İhsan

Yalan... Yalan...

Muzaffer

Vallahi

(İhsan öfkeyle yerinden fırlayıp Muzaffer'e bir tokat atar)

İhsan

Haydi sus: Külhanbeyi,

Karımın vücudunu bilirim senden iyi!

ÇİMDİK

retti... Geç vakit karşı tepelerin
ardından kocaman bir ay doğdu.

Kocası durmadan konuşuyordu:

— «Maksadım seni denemek,
bana ihanet edip etmeyeceğini
anlamak değildi Belma... Çünkü
senin sadakatinden emindim.
Fakat çektiğin üzüntüleri, kat-
landığın sıkıntıları da farketmi-
yor değildim... Gerçi bir kocan
vardı... Ama sadece bir koca-
ydı bu... Halbuki sen bir sevgili-
ye muhtaçtın... ve benim hiçbir
zaman bir sevgili olamayacağı-
mı zannediyordun... Yanılmışsın
değil mi?... Pekâlâ olabilirmi-
şim...»

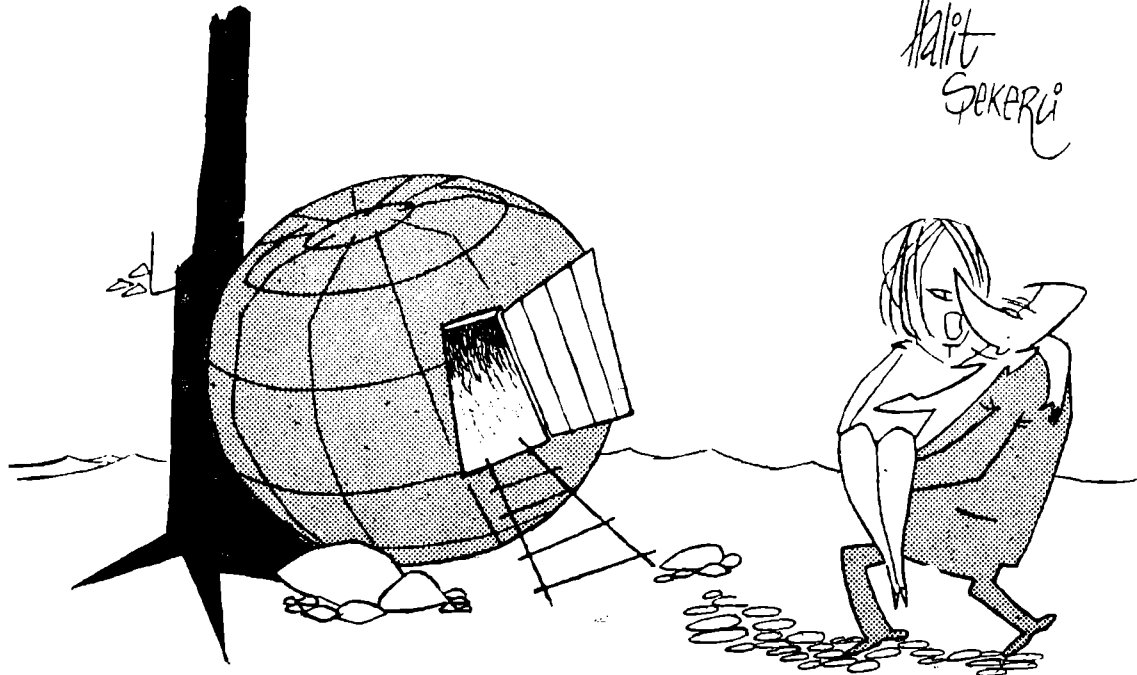
— «Hem de nasıl?...»

Deniz durulmuştu. Dalgalar
köpüre köpüre ayaklarının dibine
kadar uzanmıyordu artık...
Ay, gökyüzünün tam ortasına
gelmişti. Uzaklarda bir yıldız
kaydı.

Gazininun تنها köşesindeki
masada başbaşa, elele, diz dize
oturan çift birbirine biraz daha
sokuldu... ve öpüştüler...

Bu çift Belma ile kocasıydı...
Hayır hayır... Belma ile sevgilisi.

Adnan Tahir

— Dünya evine girelim diyen sen değil miydin sevgilim?.

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Tarihte Mizah

İnatçı Şemsiye

Şemsiye, yurdumuza on dokuzuncu yüzyılda gelmiş; ilk zamanlar oldukça yadırganmış, fakat sonra sonra herkes tarafından pek benimsenmişti.

İstanbul halkının, mesleklerine göre, baston veya şemsiye taşıması modası bu yüzyıl ortalarında o kadar yaygınlaşmıştı ki, bir ara bu araçlardan herhangi birisini taşımamak bir noksanlık sayılır olmuştu.

Çağının tanınmış devlet adamlarından ve nüktecilerinden Şeref Efendi de şemsiye modasına uyanlardandı. Şeref Efendi, günün birinde bir şemsiye almış, bunu yıllarca hem de uzun yıllarca kullanmıştı. Çadır gibi alâmet bir şey olan bu şemsiye, gel zaman git zaman yağmurdan ve güneşten eskimiş, eni konu ihtiyarlamıştı. Kuması yer yer delinmiş, telleri paslanmış, dışarı uğramıştı.

Böyle olduğu halde yine de Şeref Efendi'yi, kolunda bu perne perişan şemsiye ile gören bir ahbabı dayanamayıp:

«— Yahu Şeref Efendi; sen şu meretli hâlâ emekliye sevketmedin mi? Bunun iler tutar yerli kalmamış..»

Diye sorunca, Şeref Efendi, derin derin içini çekti, cevap verdi:

«— Ah, derdimi hiç sorma biler; dedi. İşte sen de görüyorsun ki gerçekten eskidi, işe yaramaz hale geldi. Lâkin öylesine yapışkan bir şey ki, bir türlü kendisinden yakamı kurtaramıyorum. Önceleri, pek emektar olduğu için, birden kaldırıp atamamıştım. Usul ve erkânla başımdan savayım dedim. Kendisinden kurtulmak için, bir gün mahsustan vapurda unuttum. Acele adımlarla dışarı çıkarken, sanki arkamdan gelecekmiş gibisine koşuyordum. Fakat ertesi gün kamarot, sırtarak karşıma dikildi, «Dün unutmuşsunuz, muhafaza ettim.» sözleriyle benimkini burnuma dayadı. Çaresiz koltukladım. Başka bir seferinde, Göksu'da bir ağaç dibine bırakıp oradan savuştum. İki gün sonra kapı çaldı; açtım baktım, bizimkini bulup getirmişler. Üçüncü seferinde yine vapurdan çıkarken, kazara düşürmüşçesine usullacık denize salıverdim. Bir hay huy oldu. Görmüşler; vapur durdu, çengeller sarkıtıldı. Ben, her ne kadar «Zahmet etmeyin!» diye çırpındımsa da para etmedi. Bizim yapışkanı, suları sıza sıza, çıkarıp elim'e tutuşturdular. En son geçenlerde Beykoz'da bir kır kahvesinde, üstüne uzandığım bir hasırın altına sokuşturup kimseye görünmeden kaçtım. İskeleye nefes nefese gelmiş vapur bekliyordum ki, kahveci çağı, koştuktan dili bir karış dışarıda, geldi, «Unutmuşsunuz Efendim..» diyerek üstelik bir de bahşış beklledi. Hasılı ne ettimse bu zalim, bu yapışkan şemsiyeden yakamı kurtaramadım. İş inada bindi, bakalım Allah ne gösterecek?»

— Bu gece yine sabaha kadar sayıkladı..

— Merak etme kızım, bilmez misin, her seçim devresinde ona bu hastalık gelir!

Eski Şiirde Mizah

Beyit, tezkere

Ali ve Fuad paşalar, Mustafa Reşid paşanın yetiştirmeleri idiler ama, sonradan onun rakibi derecesine yükselmişlerdi. Bir defasında, Reşid Paşa sadrazam; kendileri de birer nazır iken, birleşemedikleri bir konu üzerinde Reşid Paşa'yı, hafif tertip, Sultan Aziz'e çekıştirmişlerdi. Padişah da yememiş, içmemiş; onların bu sözlerini sadrazama ulaştırmıştı. Birkaç gün sonra (Meclis-i Vükelâ) toplandı. Fuad Paşa, Mustafa Reşid Paşa'nın kendilerine karşı soğuk ve dargın duruşundan derhal meseleyi anladı: Padişah, söylediklerini sadrazama iletmişti. Bu durumu Ali Paşa'ya bildirmek üzere, Mevlid'in şu beytini bir kâğıda yazıp, usulca, eline tutuşturdu:

Bi huruf ü lafz u savt ol padişah,
Mustafa'ya söyledi büştibah..

©

Nazireler

Bir vakitler İstanbul'da:

«Bir meleksimayı gözler gözlerim..»

Nakarath bir şarkı pek rağbet kazanmıştı. Zamanın şakacı şairlerinden Trabzonlu Hafız Zühdü Efendi, bu şarkıya şöyle bir nazire (benzer) yazmıştı:

Olmam üç bin beş bin altın talibi,
Çünkü yoktur böyle ümmidin dibi;
Şimdilik olsa bana kâfi gibi

Bir (beşi bir yerde) gözler gözlerim..

Edebiyatta Mizah

İki Kerre İki

Her çağda rastlandığı gibi on dokuzuncu yüzyılda da şair olmadı halde şair geçinen kişiler çoktu. O sıralarda aydın geçinen kimselerin şiirle meşgul olması, günün modası hükmündeydi. Kaleme kâğıda davranıp Muallim Naci izinde bir iki gazel döktürenler, bunları günlük gazetelere yollarlar, bu şiir pıdına rastlayıp yayınlardı mı, artık adamların tafрасından geçilmezdi.

Vaktiyle bir iki gazete ve dergide bir iki kırık dökük manzumesi çıkmış olanlardan Diyarbakırlı Naim Efendi de bunlardan biri idi. Naim Efendi, geçim darlığı çeken, saf, az öğrenim görmüş bir adamdı. En büyük zaafı el etek öperek zengin, vükelâ konaklarına yanaşmak, hem onların sofralarından geçinmek hem de, orada burada, bu sofralarda bulunmuş olmakla övünmekti. Günün tanınmış edebiyatçıları arasına katılmaktan da büyük haz duyardı. Sık sık:

«— Efendim; evvelki gece falanca paşa hazretlerinin konaklarında akşam yemeğinde iken..»

Ya da:

«— Geçenlerde değerli şairlerimizden filânca beyefendi ile bu mevzuu münakaşa ettiğimiz sırada..»

Gibilerden konuşmayı çok se-verdi.

Oysa ki bu konaklarda veya edebiyatçıların toplantılarında kendisinin varlığından çoğu vakit kimsenin haberi bile olmazdı.

Naim Efendi, Namık Kemal'i pek sever, Namık Kemal de onun bu hayranlığına ilgisiz kalmazdı. Ancak onun paldır kıldır konuşmasından da sıkılırdı.

Bir gün bir toplantıda yine bir araya düşmüşlerdi. Namık Kemal, günün konularından heyecanlanmış, çevresindekilere hararetili hararetili bir şeyler anlatıyordu. Hatipliği üstündeydi ve herkes dikkatle, sessizlikle kendisini dinliyordu. Tam bu sırada Naim Efendi, nereden aklına gelmişse, birden söze karıştı:

«— Namık Kemal Beyefendi, Namık Kemal Beyefendi!..»

Sözü kesilen Namık Kemal, sinirlendi ama, yine de sordu:

«— Ne var efendim?»

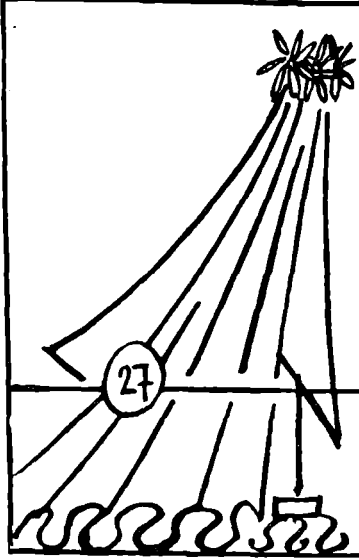
«— Namık Kemal Beyefendi; şu anda birden aklıma geldi. (Ahlât-ı Erbaa) diye bir tâbir vardır; efendim ne demektir bu acaba?»

Önemli konuşmasının, bu kadar damdan düşer gibi ve saçma bir soru için kesilmesinden adamakıllı sinirlenen Namık Kemal; Naim Efendiye şöyle bir baktı, sonra cevap verdi:

«— Ahlat-ı Erbaa, şu anda sizin yaptığınız gibi, dört kerre halt etmek demektir Naim Efendi!..»

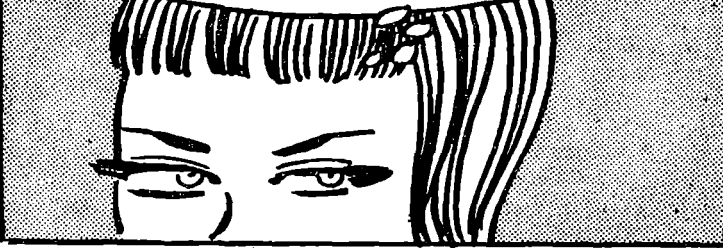
SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHİR
ÇİZEN - TURHAN

ŞU DÜNYA NE GARİP. TESADÜF DENEN ŞEYE DE İNAN-
MAK LÂZİM. ÇÜNKÜ BAZI OLAYLARI BAŞKA TÜRLÜ İZA-
HA İMKÂN YOK. BUNUN EN SON VE EN CANLI
MİSALİ DE BİZİM
"KÜÇÜK ABLA."

NERİN ABLAM ESKİ TERZİSİNDEN MEMNUN OL-
MADIĞI İÇİN BİR ARKADAŞI KALKIP ONA PERİHAN'I
TAVSİYE EDECEK... PERİHAN KİM?... USLU AKILLI
GÖRÜNÜŞE SAHİP BİR KIZ. BİZİMLE İLGİSİ NE?...
HİÇ. SADECE ELBİSELERİMİZİ
DİKİYOR...

BURAYA KADAR HER ŞEY
NORMAL... SONRA NE OLUYOR?...
TESADÜF ZİNCİRİNİN HALKALARI
BİRBİRİNE EKLENMEĞE BAŞLA-
MIŞTIR ARTIK. GÜNÜN BİRİNDE
PERİHANIN ANNESİ ÖLÜYOR.
BEN DE AMMA DALDIM...
YEMEKLER YANACAK.

PERİHAN TEK BAŞINA KALMIŞTIR. NERİN ABLAM DA
MALÜM... YUFKA YÜREKLİNİN BİRİDİR. ALIYOR PERİHAN'I
GETİRİYOR BİZE. TEDAVİSİ İLE MEŞGUL OLUYOR... SONRA
DA BİZİMLE BERABER KALACAKSIN... SENİ
BIRAKMAM DİYOR. KA-
DERİ ZORLADIĞININ
FARKINDA DEĞİL. SONUN
DA NE OLACAK? KEN-
DİSİ ZARARLI ÇIKACAK.

BÖYLECE GÜNLER GÜNLERİ, AYLAR DA AYLARI KOVALIYOR. TEŞA-
DÜFLER DE BİRBİRİNİ KOVALAMAKTADIR. GELİN ESVAİ İÇİN
GAZETESİNE İLÂN VERME FİKRİ DE YİNE ABLAMIN. NE OLUYORSA
BUNDAN SONRA OLUYOR İSTE. BU İLÂNİ OKUYAN İRFAN BEY
KALKIP ATELYEYE GELİYOR.

KİM BU İRFAN BEY?... NERİN ABLAMIN
SEVGİLİSİ. AMA PEK GÜVENİLİR BİRTİP DE-
ĞİL. PERİHAN'I GÖRÜNCE PUSULAYI ŞAŞI-
RIR. ABLAMI HER AN YÜZÜSTÜ BIRAKABİLİR.
BUNA BİR ÇARE BULMAM LÂZİM.
HEM DE SÜRATLE...

Bu NE DALGINLIK
BÖYLE NESRİN?...
AY BABA... ÖDÜMÜ
KOPARDIN.

DEVAMI VAR

BİR MİRASCI BİR ARANIYOR!

**AZİZ
NESİN**

— 20 —

Adını bilmediğim bir tatlı bu-ruk içki geldi. Derken efendi, bu Betül güler ha güler... Ben gene bozuldum. Demek, kızın sinirleri bozulmuş... Suratımın asıldığını görünce,

— Neye gülüyorum, biliyor musun? dedi, ayol bu benim herif Türkçe bilmiyor muymuş meğersem...

— Ne diyorsun... Şimdi ayıp ettin işte.

— Yaaa, ben onu Türkçe bilmiyor diye boyuna kalaylıyordum, meğersem bilirmiş de Türkçeyi, bozuntuya vermemek için bilmezden gelirmiş...

— Nasıl çıktın? Kendisi mi söyledi?

— Söyler mi hiç? Gece sabaha kadar Türkçe sayıkladı. Şaşıtım kaldım. Sonra onu tanıyanlara telefon edip sordum, biliyormuş...

— Ama sen de fazla kaçtın küfürde... Hiç doğru değil.

— Asıl bundan sonra daha rahat kalaylarım.

— Sen bilirsin ama, benden söylemesi... Madem sana bu hayati kurmuş, hiç uygun düşmez...

— Ayol, bu herif benim ne mal olduğumu bilmiyor mu sanki... İnadına yapıyorum... Randevu evinde çalıştığını bile bile benimle evlenecek herif... Niçin?

— Bilmem...

— Göğsümü, kalçamı, butumu, baldırımı beğeniyor da, satın alacak mal diye... Böyle dürtüye acıyacak değilim ya...

Birdenbire ciddileşip,

— Araba kendinin mi? dedi.

Önce fiyaka yapıp «Tabii benim» demeyi düşündüm, ama onun dobradobralığı karşısında, doğruyu söyledim:

— Nerde be Betül abla...

Hah, buldum, ona abla demek münasip...

— Ben bu herifle çok kalmam, dönerim... O zaman sana bir araba...

Bir ağırıma gitti... Sesimi çıkaramadım.

— Hazırlanayım da çıkalım... dedi.

Sana esas niyetimi söylileyim mi? Biliyorum, bende eskiden gözü vardı ya... Benim niyetim evine gidince mercimeği fırına vermektir, ne saklayayım... Hamama gidip temiz giyinmişim, sinekkaydı güveyi tiraşı olmuşum... Velâkin, o lüküsü görünce çok kötü bozuldum, iyice keşildim.

Giynmiş geldi anam babam, vay vay... Aşağı indik. Hususi arabası kapıda...

— Ben taksiyi getirmiştim... dedim.

— Daha iyi, dedi, senin arabayla gideriz...

Yanıma oturdum.

— Betül abla, dedim, çok af-

federsin yani, yahu sen bu Fransızca'yı nerden öğrendin?

— Ben daha neler öğrendim, dedi, Fransızca bir şey mi... Beraber yaşadığım her erkekten bir şey öğreniyorum. Uzun zaman da Avrupa'da kaldım...

Beyoğlu'nda birçok mağazalara uğradık, araba paketle doldu. Ver elini Habibe kadının evi... Sen bizim mahalleye girişimizi görecektin... Pencerelede salkım salkım kadın başları... Arabayı çeşmenin orda bıraktık, bir raconla girdik sokağa... Habibe kadının evine beş sefer mi, on sefer mi, otomobilden paket taşıdım. Ne dersin efendi, Habibe kadın Betül'ü katıyven tanımadı. Ben tanıdım mı sanki... Betül'ü bir görecektin... Başını Habibe Kadının göğsüne dayadı, bir ağladı, bir ağladı. Habibe Kadın ağlar o ağlar... Habibe Kadın,

— Vah benim Makbule'm, garip Makbule'm... diyor.

Ben dayanamadım, çıktım dışarı... Çitlenbiğin dibine gittim.

Bir zaman sonra döndüm. Bak-tım konuşuyorlar. Betül, Habibe Kadınla çok ağırdan konuşuyor, hanım hanımcık... Benimle konuştuğu gibi argo üstüne değil... Evli olduğunu söyledi. Habibe Kadın,

— Kaç çocuğun var kız? dedi.

— Olmadı çocuğum Habibe Teyze...

— Daha sen çocuğsun... Olur... Ayırlırken para verdi kadına bir tomar,

— Habibe Teyze, ben de senin bir çocuğun sayılırım, dedi, kocamla seyahate çıkıyoruz. Dönüşte geleceğim gene... Ararım seni...

Arabaya bindik, sürdüm arabayı... Arkamızdan mahalleli yollara döktü. Ne saklıyayım imanım, benim gene gönlüm kabardı, yeniden ümitlendim. Akşam da oluyor... «Artık beni evde alakoyar» diye geçiriyorum içimden... Bir elim direksiyonda, kıynkıym yanaştım, iyicene sokuldum, öbür elimi de beline attım atmadım, bana bir baktı,

— Muzaffer... dedi.

Bir bozuldum ki... Hemen elimi çektim. Anladım ki, ekmek çıkmıyacak. Bana, iş yok... Ama suratım da asıldı haaa...

Yaman kadın efendi, lâfı çevirdi, ordan burdan çıtıptı diller dökmeye başladı. Ben hiç sesimi çıkarmıyordum. Birden nasıl olduysa, sen bende hayvanlığa bak,

— Tabii... dedim, biz zengin değiliz...

— Zengin olsan ne olacakmış... — Öyle ya, bizim gibilerine iş yok...

— Artık benden hiç kimseye iş yok...

Sesi ağlamaklıydı. Apartıman kapısına gelinceye kadar sustuk ikimiz de...

— Hadi gel eve... dedi.

— Ben gideyim artık... dedim. Alnımdaki takınyeye yarasının kabarık izini okşadı,

— Darıldın mı? dedi.

— Yooo... dedim, neye darılayım... Ne var darılacak...

Orda bir lâf dedi ama, geçmiş zaman, aklımda kalmadı, doğrusu iyicene anlıyamadım ya... Yani, bütün erkeklerin kendisiyle yatmaktan başka bir şey düşünmediklerinden şikâyet etmeye getirdi de, gönlümü almak istedi. O zaman cahillik işte, sonra sonra anlamaya başladım ne demek istediğini...

Elimi sıktı, indi arabadan. Ben arabadan bile inmedim.

O gün bugün bir daha görmedim onu. Zaten hemen arkadan evlendim, bir sene geçmeden de mapusa düştüm...

Seni Allah mı gönderdi be delikanlı... İçimi döktüm de ferahladım be... Hey gidi Makbule heey... Bak, hâtırası işte alnımda...

Peki, sen onu niye arıyorsun şimdi? Yaaa... Ben de aramalıy-dım ya, felek komadı yoksa...

Buralarda bulacağımı sanmam, o şimdi Arabistanlarda bir yerlerde olmalı. Zengindir gayetle... Kadının gönlü gani... Haaa, estağfurullah, sonradan duydum, bir kere de ben mapustayken aramış beni mahallede... Dedim ya, araba verecekti bana... Kismet işte. Almazdım tövbe arabayı... Of oof... Ulan Keriz Alıii, ulan Keriiiiz... Koş bana bir şişe yarım kiloluk al oğlum... Efkâr bastı be...

Şimdi burda kahvecilik yapıyorum işte, kahvede kumar da var ufak ufak... Ben kahvenin üstündeki bu odada otururum. Geçinip gidiyoruz...

Neye kalktın? Ufaktan çekerdik be... Demek sen Makbule'nin yiğenisin... Ulan Keriliiz, rakı nerde deyyus?

Selâmetle aslanım... Yerimizi öğrendin artık, gene gel, beklerim... Bir haber alırsan, bana bildir, emi aslanım... Artık onunla nasıl konuşulacağını biliyorum... İyi kızdı, iyi... Güle güle... Ben de haber beklerim... Ulan Keriiiiz, itoğluit, nerde rakı ulan... Bizi gönülden çıkarma oğlum, güle güle...

KIMILDAYAN PERDENİN ESRARI

Siz mi aramıştınız; üç-dört kere yazıhaneye geldiğinizi söylediler. Eve de uğramışsınız. İki haftadır yoktum İstanbul'da, bir iş için gitmiştim. Neydi efendim, ne mevzuda? Hususi bir mesele mi? Ne gibi? Bir kadın... Betül Hanım? Hatırlıyamadım... Hasan Köşlek Bey mi gönderdi sizi? Yaa, çok iyi arkadaşım-dır... Otursanıza...

Betül Hanım'ı tanıyormuy-muşum? Hasan Köşlek mi söyledi? Acaip!.. Betül adında bir hanımı arıyorsunuz... Ne için?

Yaaa... Bir zamanlar bana şöför-lük teklif etmiş demek... Katıy-ven hatırlamıyorum. Benim şö-förlükle hiçbir ilgim yok ki... Tabii... Perde arkasındaki mi? Haaa, şimdi anladım. Hay Allah iyiliğinizi versin... Bildim, bil-dim... Canım, o eski bir mace-ra... Evet, ben bu vakayı Hasan Bey'e anlatmıştım bir zaman-lar. Ne tuhaf... Nerden nereye!.. Siz Betül Hanım deyince birden-bire hatırlıyamadım. Çünkü ben o kadını Müzayede Hanım diye tanımıştım. Hattâ o zamanlar onun hakiki ismi Müzayede san-mıştım, meğer takmaymış... Çok iyiliksevermiş... Hayır kurum-ları yararına verilen balolarda dudaklarını arttırmaya çıkarır-mış da, ondan Müzayede Hanım adını takmışlar... Yaaa... Efen-dim, bir apartıman parasına ka-dar hızlanırmış arttırmam...

Peki, niçin arıyorsunuz? Mah-rem mi? Bilsem neden aradı-ğınızı, daha başka olur tabii... De-ğil mi ya? Akrabanız filân de-ğil... İyi öyleyse. Hasan Köşlek eski dostumdum, hatırlını kıra-mam, madem sizi o gönderdi...

Hakkında sonradan çok şey duydum ama, benim onu tanı-mam yalnız kısa bir müddet, bir gece içinde... Rüya gibi bir şey-di bu.

Şimdiki gibi değil, nerde... Bi-zim gençliğimizde okumak da-ha zordu, hele fakirler için... Maalesef liseyi bitiremedim. As-kerlikten sonra, Tapu dairesin-de bir küçük memur oldum. E-vet, okumak zordu ama, o za-man iş bulmak da şıradıkinden kolaydı; çünkü lise mezunu par-makla gösteriliyor...

Maaşımız çok az, geçim zor. O zaman annem var, bir ablam, bir de mektebe giden küçük kardeşim; bunların hepsi elime bakıyor. Ellidokuz lira yetmiş kuruş mu ne, maaş alıyorum, düşünün artık... Dairede aynı odada çalıştığımız bir arkada-şımız var, Kenan adında. Çinge-neye benzediğinden Jipsi Kenan derdik. Ama çok yakışıklı bir oğlandı. Üstelik de gayet sık gi-yinir ve bol para harcardı. Pek öyle işde güçte gözü yoktu. Dai-rede biz çalışırken, o başını ma-saya dayar uyuklardı akşama ka-dar. Hem paralı hem de çok cö-mert olduğundan ona âmirler de sesini çıkarmazlardı. Memur arkadaşları sıklıkla büyük lokan-talara götürüp ziyafet çekerd-i. Çok para harcadığından hepimi-zin gözü üstünde... Oysa me-muriyete o benden sonra başla-mıştı. (Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

İki yüzlüler !..

Anatole, ne Allah'a, ne de kutsal kitaplara inanıyordu. Kelimenin tam mânasıyla dinsizdi. Fakat bu durum, onun sokakta başrahibe selâm vermesine mâni olmuyordu.

O gün de başrahip Anatole'a rastlayınca sordu:

— Sizi, epeydir, kilisede göremiyorum, sebebini sorabilir miyim?...

Anatole kekeledi, biraz ezildi büzüldü;

— Muhakkak sebebini bilmek mi istiyorsunuz dedi?...

— Evet çok merak ediyorum!

— Kiliseye uğramamamın sebebi, oranın ikiyüzlü insanlarla dolu olmasındandır!

Başrahip bu cevaba güldü, sonra:

— Bu hususu hiç merak etmeyin, Anatole! dedi, siz gelin, biz biraz daha sıkışırız!.

— Hiç farkında değilim, içeriye ziyaretçi kadın girdi miydi?

Kör dilenciler !

İki kör dilenci, kilisenin kapısında âyinin bitmesini bekliyorlardı: Biri ötekine sordu:

— Demin, içeri girerken bana, lekeli, bir yüz frank veren kadını tanıyor musun?...

— Gözüm bir yerden ısıyor ama, adını bilmiyorum!...

Köpek

Boulogne ormanındaki gölün kıyısında, kerli ferli bir adam oturmuş, köpeğiyle oynuyordu.

Bir aralık elindeki bastonu gölün ortasına fırlattı. Köpek de vakit geçirmeden suyun üzerinden yürüyerek bastonu aldı ve getirdi. Orada bulunanlar, hayretten dona kaldılar.

— Hayatımda ilk defa böyle bir şey görüyorum, dedi, adamın biri:

— Bunda şaşılacak bir şey yok dedi, bastonun sahibi, yüzme bilmiyor!...

Söz ver!!!...

Rusların fezaya attıkları kozmonotlardan bir tanesi başarılı uçuşunu bitirip, dünyaya inince, Kruşçef tarafından gizlice kabul edildi.

— Şimdi, bana doğrusunu söyle yoldaş dedi Kruşçef, yukarıdayken hiç melek gördün mü?...

— Bir sürü! Başkan yoldaş dedi feza adamı.

— Oh! Öyleyse, bunu kimseye söylemeyeceğine dair, partimiz üzerine hemen yemin et!...

— Yemin ediyorum, dedi kozmonot!...

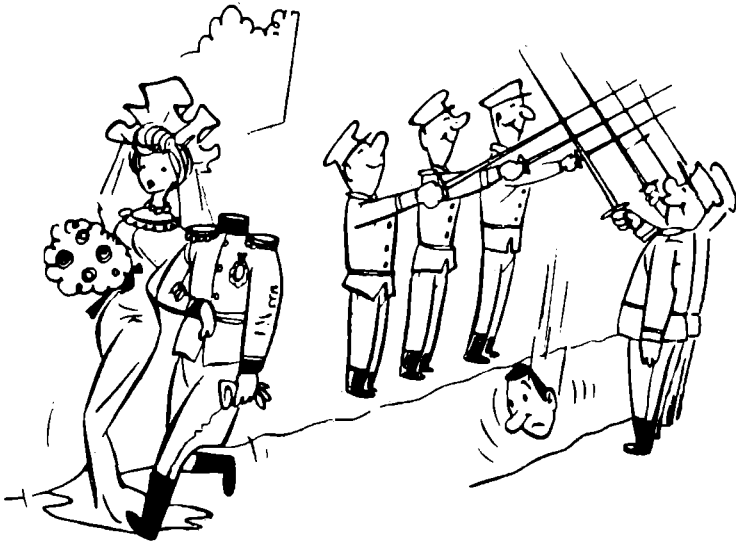
Aradan birkaç ay geçti. Feza adamı Vatikanda «Papa» tarafından gizlice kabul edildi.

— Oğlum! dedi Papa, tâa... yukarılardan geliyorsun! Hiç melek gördün mü?...

Kozmonot yeminini hatırladığı için:

— Hayır! dedi,

— Ah! dedi Papa; şimdi bana, bunu kimseye söylemeyeceğine dair söz ver bakalım!...

— Cooorç!.. Başın nerdeee?..

İlk aşkı..

Mehtap, kumları, dalgaları, çakıl taşlarını sihirli bir ışıkla aydınlatıyordu: Sahilde iki aşık, birbirlerine büyük vaadlerde bulunuyorlardı:

— Caroline, diye fısıldadı genç adam, hakikaten senin ilk aşkın mıyım? Bilmek istiyorum!...

— Tabii ilk aşkımsın sevgilim!...

— Sahi mi?...

— Oh! cıclım, hayatımda hiç yalan söylemedim ki...

— Caroline, sevgilim, öyleyse bir melek kadar temizsin!...

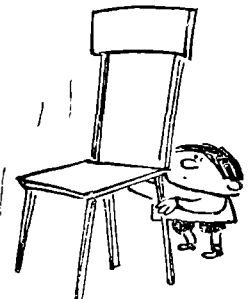
— Tabii sevgilim, yoksa şüphem mi var?...

— Öyleyse yemin et!...

— Yemin ederim!...

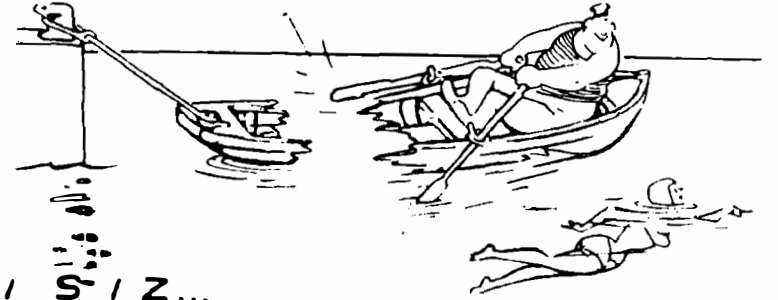
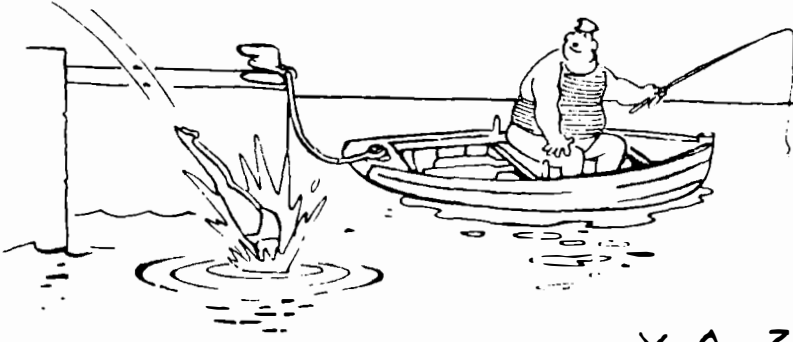
— Ama, dünyada senin için çok kıymetli olan bir şeyin üzerine yemin et!...

— Peki, dedi Caroline, küçük oğlumun başı üzerine, ederim ki...

LASSALVA

Yazısız

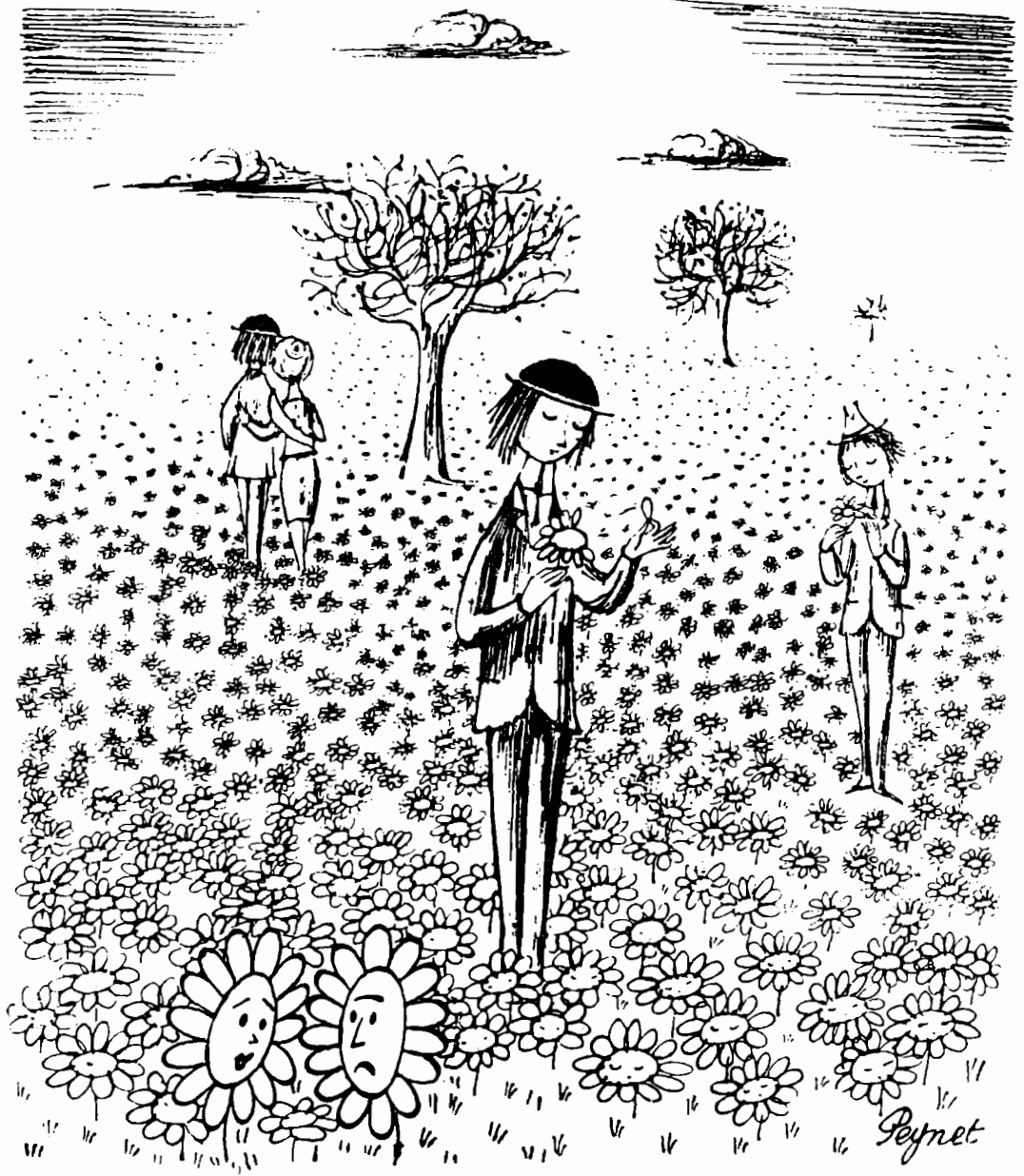

Y A Z I S I Z ...

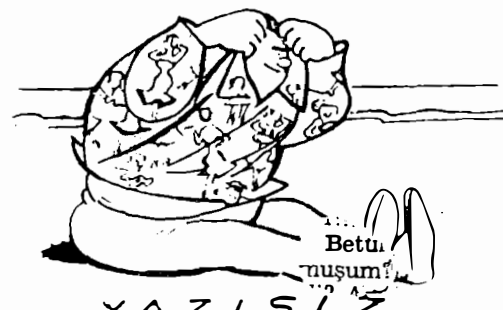
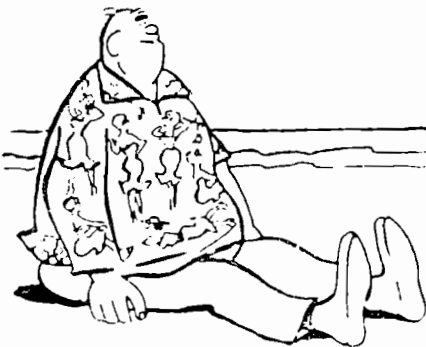
Dünya KARİKATÜRLERİ

-SOKUL GÜZELİM, SOKUL...
MAYON ISLANMASIN!..

-BİZİ KOPARIYORLAR, YAPRAKLARIMIZI TEKER TEKER
YOLUYORLAR, SEN HALÂ İNSANLARIN İYİ OLDUĞUNA
İNANIYORSUN!..

Y A Z I S I Z ...

AKBABA YAYINLARI

En güzel türkçenin
en güzel şiirleri

Kervan

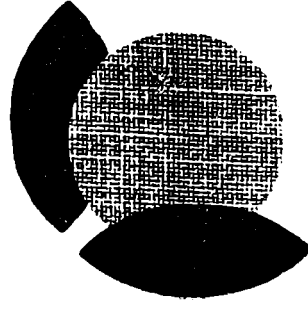
Orhan Seyfi Orhon

Bütün kitapçılarda
flatı 5 lira

Umum tevzi yeri:
AKBABA YAYINEVİ,
Divanyolu, Klodfarer
caddesi, No: 8-10

Ferhan BOZKURT, Ankara
caddesi Kebeci han,
İSTANBUL

(AK-96)

Oralet

C-Vitamınlı portakal özü

Bir bardak suya bir kaşık Oralet koyarak taze portakal suyu içebilirsiniz

Hakiki Oralet yalnız Oralet
ambalajlarında bulunur

Etiket ve kapaktaki **Oralet** adına dikkat ediniz.

(Radar Reklâm: 78-97)

BUZDOLABI
ÇAMAŞIR MAKİNASI
GAZ SOBASI

ARÇELİK

BUZDOLABI
ÇAMAŞIR MAKİNASI
GAZ SOBASI

(Faal: 4299-98)

1964 YILINDA DAHA ÇOK İKRAMİYE DAHA ÇOK KAZANMA ŞANSI

2.150.000

LİRALIK İKRAMİYELER

FEVKALÂDE
APARTMAN DAİRELERİ

YURDUN İLEDİĞİNİZ YERİNDE
MESKEN PARASI

HİSSE SENEDİ VE DEVLET TAHVİLİ

ÇEŞİTLİ VE ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

AKBANK

(AK-99)

Oral kitapevi

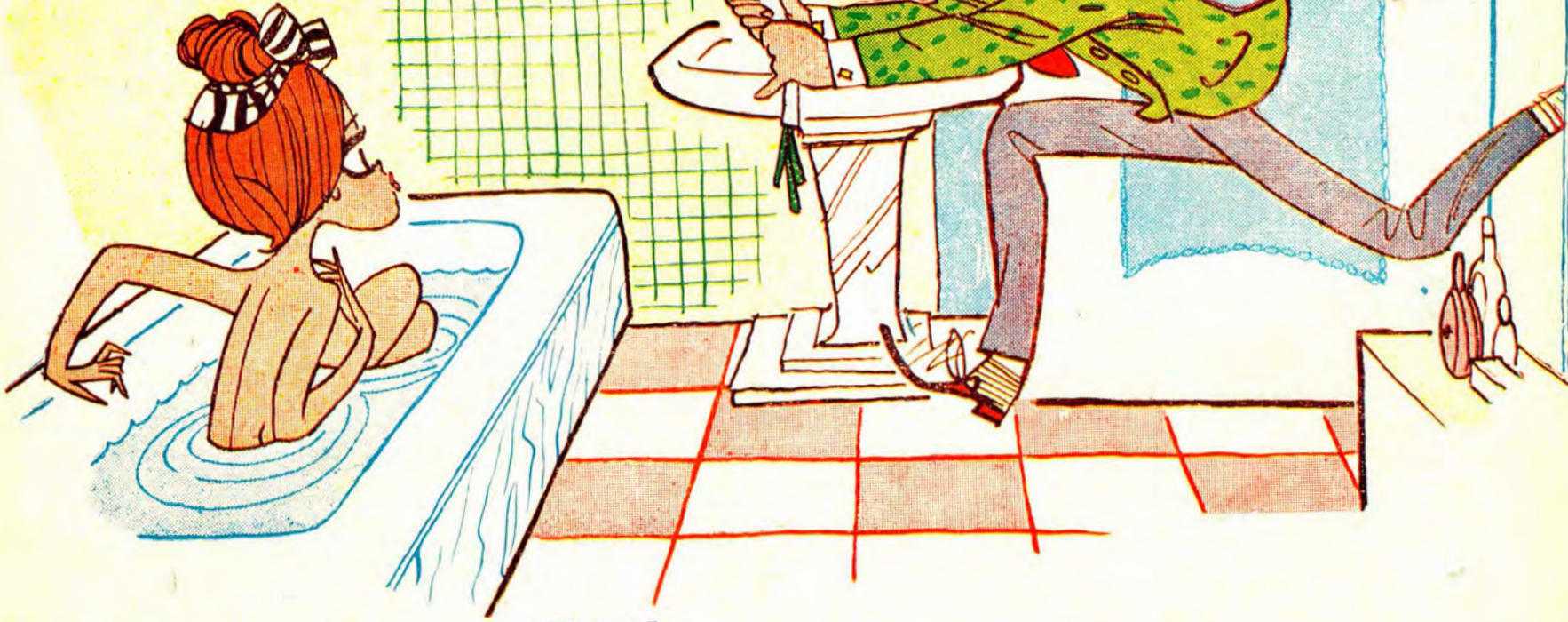
Ziya Gökalp caddesi No: 37
Yenişehir — ANKARA

- ★ En seçme kitaplar
- ★ En temiz kırtasiye
- ★ En yeni plâklar
- ★ En uygun fiyatlar...

ORAL Kitapevi Ankaralıların
hizmetindedir.

(AK-100)

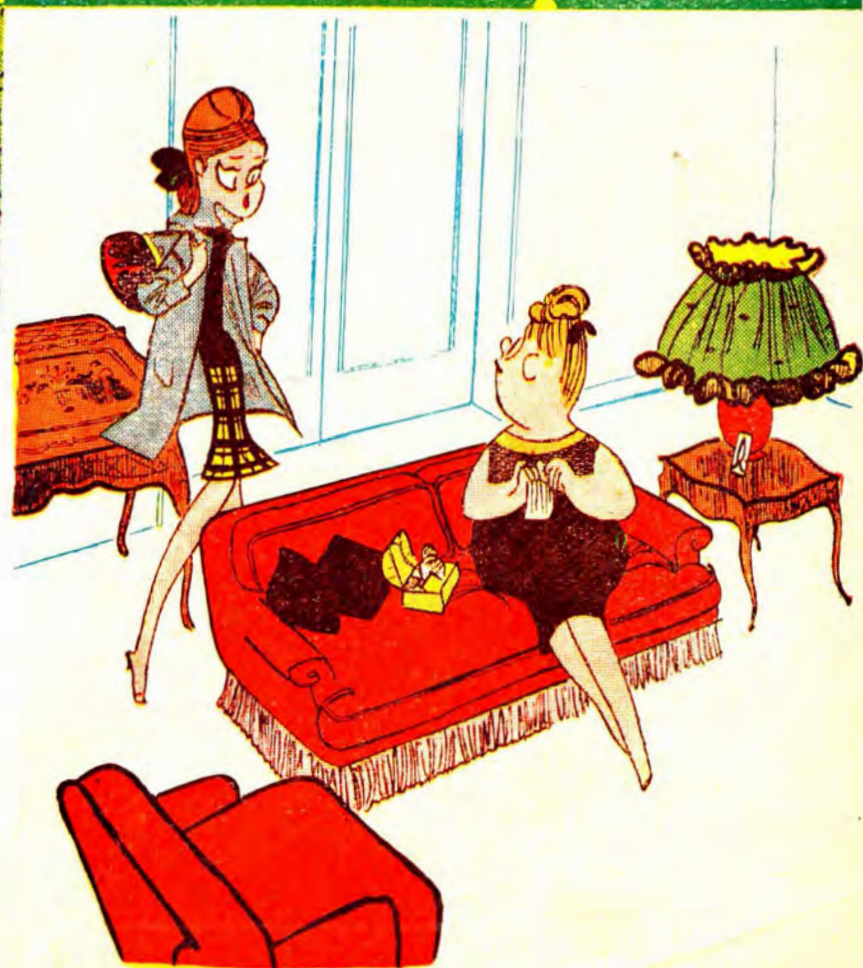
Aklaka

-ÇİÇEKÇİ HEMEN SUYA KOYUN DEDİ !..

- BENİM GİBİ ZAVALLI, ACİZ KADINLARIN
YOLLARINI KESEN, NAMUSLARINA TE-
CAVÜZ EDEN HAYDUT SEN MİSİN ?..

-ARTIK İLKBAHAR GELDİ ANNE: BUGÜN İLK BULBULU
DİNLEDİM, İLK GÜLÜ KOKLADIM, İLK TOKADI ATTIM !